

ராஜன்

ராஜன்

ஆசூயர்-ராஜன் குறைநாதன்

செங்கை ஓம்பாள்

இ...
அந்தவீரக்ய
பழைய
20கம்

ராஜவீ

மலர் - 1

தமிழ் நாவல் இதழ்

இதழ் 6

2 ருதியான நம்பிக்கை!

நிங்கள் ஒவ்வொருவருமே புரிந்துகொள்ளக்கூடிய, எமது சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட சில காரணங்களால் 'ரஜனி'யின் சில இதழ் கணக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வெளிக்கொணர முடியவில்லை.

'ரஜனியின்' திமர் மறைவைப் பொறுக்க முடியாத ஏராளமான வாசகர்கள் கடிதம் மூலம் எம்மை உந்தாகப்படுத்தி வத்ததை பெருமையாகக் கருதுகிறோம்.

இனி ஒவ்வொரு மாதமும் 'ரஜனி' உங்கள் கைகளில் தவ மூவான் என்பதை உறுதியான நம்பிக்கையுடன் சொலிவைக்க விரும்புகிறேன்.

ஆசிரியர்

ரஜனி பப்ளிகேஷனுக்காக வெளியிடுபவர்:

திருமதி ஜே. எம். ஆர். குகநாதன்.

முகவரி: 223, சிவன்பண்ணை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

மில்க்கவற் உதவிகள்

- * வசதி வாய்ப்புப் பயன்கருதி மரங்களை நடுதல்
- * வீட்டுத் தோட்டம் விருத்தி செய்தல்
- * பனைவளம் பெருக்கீப் பயன் பல பெறுதல்
- * பச்சைத்துறும் செடிகள், மரங்களை உண்பாக்குதல்
- * சனகமுக நிலையங்களில் வாசிக்க வழிசெய்தல்
பக்தி நெறியில் பரமணைப் பணிந்து வாழுப் பயிற்றுதல்
- * எல்லோரும் எல்லோர்க்கும் சேவை செய்தல்
- * வள்ளுவர் நெறியில் வையகம் வாழ வழிவகுத்தல்
- * எல்லோரையும் யோகாசனம் பயில வைத்தல்

மில்க்கவற் தயாரிப்புகளின் மேலுறைகளைச் சேகரித்தனுப்பி

மில்க்கவற் செய்தி
பொலித்தீன் பை
காந்தி பாக்
அழகிய துவாய்
அப்பியாசக் கொப்பி
அறிவு நூல்கள்
பெட்சீற்
காந்தி சிலை
வர்ணைப் புடங்கள்

ஆகியவற்றை பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

மில்க்கவற்

த. பெ. இல 77,

யாழ்ப்பா னம்.

இல்லத்தரசிகள் என்றும் விரும்புவது
சிறந்து வைபவங்களைச் சிறப்புறச் செய்வது

அண்ணூ கோப்பி

உடனுக்குடன் உங்கள் முன் னிலையில்
மின்சார ரேஸ்டரில் வறுத்து அரைக்கப்பட்டது.

அண்ணூ கோப்பியை

சூடாகவும், குளிராகவும் அருந்தி மகிழுங்கள்

அண்ணூ கோப்பிக் கடை

இல4, நவின சந்தை, யாழ்ப்பாணம். போன்: 23413

சகலவிதமான

சாய்ப்புச் சாமான்கள் பாலமா வகைச்சன்

அன்பளிப்புச் சாமான்கள்

யாவும் நிதான விலையில்

மொத்தமாகவும் சிலவறையாகவும்

பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

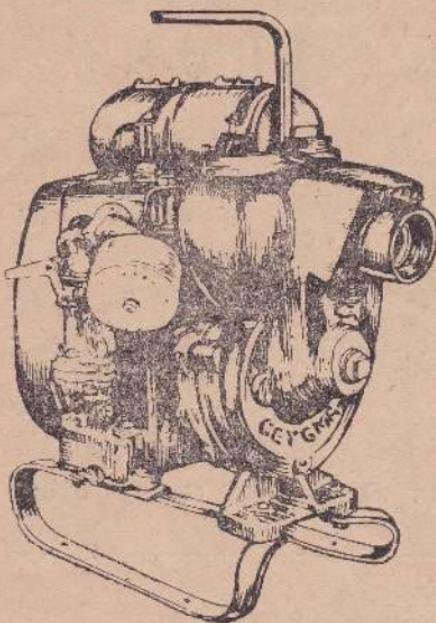
தலைமையகம்;

அண்ணூ தொழிலகம்

இனுவில்.

போன்: 23412

நீர் இறைக்கும் இயந்திர விற்பனையில் இலங்கையில்
முன்னி வகிப்பது

சித்மா

நீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள் பலவிமானால்லாத தேவைக்கும் ஒருமணி நேரத்தில் 1500 கலன் தொடக்கம் 3500 கலன் வரை இறைப்பன

உங்களின் தனிப்பட்ட தேவைகளுக்கு விஷேச யந்திரங்கள் தயாரித்துக் கொடுக்கம்பட்டும்.
(1.HPதொடக்கம் 30HPவரை)

- * சிறிய தோட்டங்களுக்கும்
- * பெரியதோட்டங்களுக்கும்
- * குழாய் கிணறுகளுக்கும்
- * வீட்டுத் தேவைகட்டும் '2' யூனியரும் '2' சினியரும் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற வில்லியாஸ் என்ஜினியருடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

களங்களிலும் ஆறுகளிலும் இறைக்க 3' 4' 6' இயந்திரங்கள் தயாரிக்கின்றோம்.

- * மசல்லில் இயங்க மன்னைன்னையில் இயங்க மின்சாரத்தில் இயங்க (Electrical Pumps) மின்சார ரகம்

$1\frac{1}{2}'' \times 1\frac{1}{2}''$	குறைமரன் மோட்டருடன் ($\frac{1}{2}$ HP)
$2'' \times 1\frac{1}{2}''$	அமெரிக்கன் மோட்டருடன் (1HP)
$2'' \times 2''$	3 பேஸ் 3HP - 5HP குறைமரன் மோட்டருடன்
$2'' \times 2''$	1 பேஸ் $1\frac{1}{2}$ HP அமெரிக்கன் மோட்டார்.

தொழிற்சாலை

ஆண்டட்ட அக்ரோ என் லினியரிங்

நாவற்குழி, கைதடி (P.O)
அலுவலகம், 190, ஆஸ்பத்திரிவீதி, யாழ்ப்பாணம்
தொலைபேசி- 22747

செங்கை ஆழியான்

எழுதிய

ஓ..... அந்த அழகிய பழயை உலகம்!

ஆற்றின் வலது கரையோரமாக, மேற்குத்திசை நோக்கி,
காட்டின் அடர்த்தியையும் அமைதியையும் கூறு செய்வதுபோல
வளைந்தும் நெளிந்தும், ஏறியும் இறங்கியும், அகன்றும் ஒடுங்கியும் நீண்டுகிடந்த காட்டுப்பாதையில் கால்களைப் பதித்தபோது
தான்தேடிய நிம்மதியின் தரிசனம் மனதில் மலரத் தொடங்கி
யதை கணகவடிவேலர் உணர்ந்தார். அந்த மணல் பரதையில்
சிலகணங்கள் தரித்து நின்று, காடு தமுவிவரும்காற்றினை ஆழமாக உள்ளிழுத்துக் கொண்டார்.

பாதையின் இருமருங்கும் அடர்காடு மண்டிக்கிடந்தது. மனிதரின் கரங்கள் படிந்து கற்பழிக்கப்படாத கண்ணிக்காடு. வானளாவிய மரங்களும், எவரும் உன்றுழைய முடியாதவாறு அடர்ந்து
கிடந்த கீழ்நில வளரிப்பற்றைகளும், சலசலத்து மெல்லென

ஒடும் ஆற்றின் இனிய ஜலதரங்க ஒசையும் அவருக்கு இயற்கையின் கரிப்பத்தினுள் சிவாகத் தான் இருப்பது போன்ற பிரமையைத் தோற்றுவித்தன.

மாலீஸ்குரியனின் சாப்கதிர்களின் ஓளிக்கீற்றுக்கள் ஆங்காங்கு மரங்களினாடாக நுழைந்து பாதையில் திட்டுத்திட்டாகப் படிந்து கிடந்தன. காட்டுப்பறவைகள் சீராக சப்தித்து செய்தி பரிமாறின. இரவின் இருளில், காட்டுப்பாதையில் விலங்குகள் நின்றிருந்தமைக்கான அறிகுறிகள் தெரிந்தன. யானைகளின் லத் திக் கும்பல்களை பாதையில் கண்டபோது, அவரின் உள்ளம் தனி மைப் பயத்தின் உணர்வால் நடுக்குறுவதற்குப் பதிலாக, வியப்புற்றது.

இயற்கை எவ்வளவு அழகானது!

கனகவடிவேலரீ காட்டுப்பாதையில் நிதானமாக நடந்தார். அரையில் வேட்டி, மார்பை மூடி அரைக்கையுள்ள பெனியன், தலையில் தலைப்பாகையாகச் சுற்றப்பட்ட சால்வை; தோளில் ஒரு சிறு சேலைப்பை. இவ்வளவும் தான் அவருடைய உடைமைகள். அவருடைய சேவைகளும், அவ்வளவுதான். பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரத்தின் ஆதாரத்தில் அவருடைய வயதைக் கணித்ததில், இந்த மண்ணில் அவர் பிறந்து ஐம்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஆனால், அனரைப் பார்க்கும்போது இயற்கை அவருக்கு நிர்ணயித்திருக்கும் வயதுத்தோற்றம் நாற்பத்தைந்து தான்.

வயதை நிர்ணயிப்பது காலமா!

இருபத்தைந்து வயது இளைஞர் ஐம்பது வயதுத் தோற்றம் கொண்டவனாகவும், ஐம்பதுவயது மனிதன் இருபத்தைந்து வயதுத் தோற்றம் கொண்டவனாகவும் அவர் கண்டிருக்கிறார். இருபத்தைந்து வயதில் ஐம்பது வயது வாழ்க்கையை வாழ்ந்து விரக்கி கொண்டவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஐம்பது வயது இலும் இருபத்தைந்து வயது வாழ்க்கையை வாழ்ந்து மகிழ்பவர்களும், இருக்கிறார்கள்.

வாழ்ந்த காலம் தான் வயதின் பரினாமம்.

ஓவ்வொரு நாளும் வயதின் கழிவை நினைவுபடுத்தும் பிறப்பு அத்தாட்சிப் பத்திரம் என்ற நலீசெத்துவக் காகித அறிவிப்பு மனிதனைக் கிடுவனாக்கத்தான் உதவுகிறது. அந்திமத்தின் நெருக்கத்தை ஓயாது நினைவுபடுத்தி உள்ளத்தின் இளமையையும் உடலின் உறுதியையும் குலைக்கத்தான் அதனால் முடிகின்றது.

மனதில் இளமையும் உடலில் உறுதியும் இருந்தால் அவன் என்றும் இளைஞே, வாழவேண்டிய உலக இனபங்கள் அவன் முன் விரிந்து கிடக்கும்.

காட்டுப்பாதையின் குறுக்கே காட்டுத் தடியொன்று முற்றிய சாரைப்பாம்பின் தடிப்பில் நெளிந்து கிடந்தது. கனகவடிவெலர் அதனைக் குனிந்து வலகிகரத்தால் எடுத்து ஊன்றிக் கொண்டார். அவரின் தோளின் உயரத்திற்கு அக்காட்டுத்தடி இருந்தது. மனல் பாதையில் தடி ஊன்றி நடப்பது இதமாக இருந்தது.

நிழல் படர்த தார் வீதிகளில் அவர் நடந்திருக்கிறார், வெயிலின் தகிப்பில் செருப்பையும் மீறி, தார்ஸ்குடு அவர் பாதங்களைத் தாக்கியிருக்கின்றது. நகரத்தின் சந்தடிகளிடையே சனதெருக்கடிமிக்க தார்வீதிகளில் நடக்கும் போது, மனம் நிழலுக்காக ஏங்கும். மின்கம்பங்களும், கொங்கிறீட் கட்டிடங்களும் நிழல் தரும் விந்தை இன்னும் நகரங்களில் நிகழவில்லை. நூற்றுண்டுகளாக இந்த நிழல் மரங்களை ஈவிரக்கமும் திட்ட ஒழுங்குமின்றி ஓரேநாளில் அவமே தறித்து வீழ்த்தி, இரவைப் பகலாக்க அவ்விடங்களில் மின்கம்பங்களை நட்டு. பகலைப்பாலைவனமாக்கிய நவீனத்துவத்தின் இராச்சதக்கரங்கள் படியாத அந்தக் காட்டுப்பாதையில் நடக்கும்போது உடலும் உள்ளமும் தளிர்ந்தன.

இருளிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கு வந்தது போன்ற உணர்வு கோரச்சிறையின் அடிமைத் தளையிலிருந்து, விடுதலையாகி சுதந்திர மன்னில் வீழ்ந்ததுபோன்ற உணர்வு.

அந்தக்காட்டுப்பாதை, பரந்த ஒரு வெளியில் ஏறி, அதற்காகச் சென்றது. அந்த வெட்டவெளியில் காட்டு எருமைகள் சில மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. ஆட்காட்டிக்குருவியோன்று மனிதனின் வருகையைக் கண்டு காட்டை எச்சரித்தது. காட்டெட்டருமைகள் தலையை நிமிர்த்தி காற்றை முகர்ந்து எச்சரிக்கையை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, காட்டிற்குள் விரைந்து மறைந்தன. கனகவடிவெலர் குழந்தையாகி காட்டெட்டருமைகள் புழுதியைக் கிளப்பியபடி ஓடிமறைவதைப் பார்த்து நின்றார்.

வானம் தெளிவாக இருந்தது.

நூரத்தில் குரங்குகள் கிளைதாவிச்செல்வது தெரிந்தது. காட்டுக்கோழிகள், மண்ணைக்கிளாறிப் பூச்சிபழுக்களைத் தேடின. மரங்களின் கிளைகளில் பறவைகள் சிலவற்றின் கூடுகள் தெரிந்தன வெண்மலர்களாக கொக்குகள் கூட்டமாக ஒரு மரத்தில் அமர்ந்திருந்தன. அருகில் எங்கோ குளம் இருக்கவேண்டும்.

வெண்கொக்குகளிடையே; அந்த மரத்தின் உச்சாரக் கொப்பரில் குடிசை ஓன்றை அமைத்து வாழ்ந்தால் எப்படியிருக்கும்? மனித முதாதையர்கள் இப்படிப்பட்ட காடுகளிடையே தான் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள், இயற்கையின் குழந்தைகளாக வாழ்ந்த அவர்களின் இனிய வாழ்வின் முடிவு நாகரீகவளர்ச்சியின் படிகளாகி, இன்று இயற்கையை அழித்து புதியதொரு செயற்கைச் சூழவின் கைதிகளாக மனிதரை வாழ வைத்துள்ள கொடுமைப் படியிலிருந்து வீடுபடத்துடிக்கும் ஆவேசம் அவரின் நடையில் தெரிந்தது.

மனிதர்கள் குவிந்துவாழும் கொங்கிரீட் கட்டிடக்காடு நகரம் என்றால் காட்டுவிலங்குகளும், நூற்றுக்கணக்கான பறவைகளும், ஆயிரக்கணக்கான ஊர்வனவும் வாழும் இந்த அடர் மரக்கானகமும் நகரம் தான்!

வெட்டவெளி கடந்ததும், காட்டுப்பாதை மீண்டும் தெளி வாகத் தெரிந்தது. ஆற்றின் சலசலப்பும் அருகில் கேட்டது. கனகவடிவேலர் ஆற்றில் இறங்கி, இருக்ககளாலும் நீரை அள்ளிப் பருகினார். ஆற்றின் நீர் கலக்கவின்றி தெளிவான பளிங்கு போல ஒடிக்கொண்டிருந்தது. ஆற்றின்படுக்கையில் நீரோட்டத் தால் புரட்டி வரப்பட்ட பாறைகள் ஆங்காங்கு கிடந்தன. அப்பாறை ஒன்றில் ஏறி அமர்ந்தபடி, கண்களை மேயவிட்டார்.

நீரின் சலசலப்பொலியையும் காட்டிற்கேயுரிய உயிரினங்களின் சரசரப்பொலியையும் விட நிசப்தமே நிலவியது. யானைகளின் பிளிறலும், காட்டெருமைகளின் கதறலும், நரிகளின் ஊழையுமாகக் காடு அமைதியிழந்து கிடக்கும் என யாராவது எண்ணினால் அதைவிட மடத்தனம் வேறில்லை. அவர் அவ்விடத்தின் நிசப்த அமைதியை இரசித்தார். அவர் காதுகள் இயற்கையின் இனிய குரல்களைக்கேட்டு எத்தனை ஆண்டுகள்?

நகரத்தின் பிரதான வீதியொன்றில் அவருடைய வீடு அமைந்திருந்தது. வாகனங்களின் ஓயாத இரைச்சல் என்றும் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். யந்திரங்களின் கடே சப்தங்களும் ஹோரன் ஓலிகளும் காதுப்பறைகளின் நிரந்தர மோதல்களாகி அமைதியை இழக்கச் செய்திருந்தன. இடையிடையே தண்டவாளங்கள் படபடக்க விரைந்து செல்லும் புகையிரதங்கள் வேறு. இருபத்திநான்கு மணிநேரமும் அவர் வீட்டின் முன்னுள்ள ஹோட்டல் ஒன்றில், சினிமாப்பாடல்களை ஓயாது பாடித்தள்ளும் ஓலிபரப்பிகளின் தாக்குதல் நிலைத்திருக்கும். நகரின் எப்பகுதிக்குச் சென்றாலும் சப்தங்களே மேலோங்கி, அமைதியை ஜீரணித்திருந்தன.

சப்தங்களின் பிறப்பே நகரங்களின் ஆக்கம்.

சப்தங்களின் விழுகத்தினுள் அகப்பட்டுக்கொண்ட ஆதங்கம் அவரைப் பலவேளைகள் பதறவைத்திருக்கின்றன. நவீன கண்டு பிடிப்புகளின் இரைச்சல் நகரத்தை முடிக்கவிந்திருக்கும்போது அமைதியின் இழைகள் அங்கு நுழைய வழியில்லை என்பதை அவர் புரிந்து கொண்டார்.

அப்பாடா, இந்த ஆற்றங்கரைக் கல்லில் அமர்ந்திருப்பது தான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது! அப்படியே இந்தப் பாறையில் சுருண்டு படுத்து துயின்று எழுந்தால் எவ்வளவு நிம்மதியாக இருக்கும்?

ஆற்றுமந்திகள் கிளைதாவலால், சூழலின் நிசப்த அமைதி கலைந்தது. அவர் எழுந்து காட்டுப் பாறையில் மீண்டும் ஏறி நடக்கத்தோடங்கினார். காட்டுப்பாறை பரந்த வயல்வெளியில் சென்று முடிவடைந்தது. அறுவடை முடிந்து, வயலில் தாது கோபங்களாகச் சூடுகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பொன்னிறக் கதிர்கள் நெல்மணிகளைச் சொண்டு பருத்திருப்பது தெரிந்தது. மனிதரின் உழைப்பின் பயன் சூடாகக் குவிந்து கிடந்தது. இயற்கையன்னை மனிதரின் முயற்சிக்கு வழங்கிய பரிசு.

வயல்வெளியையும் அதில் ஆங்காங்கு குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் அறுவடைக் கதிர்களையும் பார்த்தபடி கனகவடிவேலர் நின்றிருந்தார். நகரத்தில் வயல்வெளிகளும் தோட்டக்காணிகளும் வீடுகளாக மாறிவருகின்றன. உணவுதரும் நிலங்களைக் கலக்டிடங்கள் ஆக்கிரமிக்க, மனிதன் கொட்டில்களை நிரப்பிக் கொண்டு, துறைமுகங்களை பார்த்துக் காத்திருக்கின்றனவிலை உருவாகிவிட்டது.

அவர் நீண்டநேரம் அவ்வாறு நின்றிருந்தார். அடிவானில் பறவைகள் தாளவயத்தோடு பறந்தன. செம்பருந்தொன்று, வயலில் துள்ளிடுதிய எலியை இலக்குத் தவறாது ஆம்பெனத் தாழ்ந்து கூர்ந்தக்கால்களால் பற்றித் தூக்கிச் சென்றது. காய்ந்த வைக்கல் மணத்தோடு தவழ்ந்து வந்த மென்வழியை ஆழமாக இழுத்தும் சுவாசித்தபடி திரும்பியபோது. அவர் அருகில் அவரை அடங்கா வியப்புடன் பார்த்தபடி ஒருவன் நின்றிருந்தான்.

வலக்கரத்தில் ஊன்றுகோல் ஒன்றைப் பற்றியபடி, தலையில் சால்வை தலைப்பாகையாகச் சுற்றப்பட்டிருக்க, ஒருகாலை வரம் பில் தூக்கிவைத்தபடி அவர் நின்றிருந்த கோலம் அவனுக்கு வியப்பைத் தந்தது. உடைமட்டும் காவியாக இருந்திருந்தால் “சாமி” என்று கும்பிட்டிருப்பான். முகத்தில் தாடி மீசை நீண்டிருந்தால் பாதங்களில் பணிந்திருப்பான். அவன் விழிகளில் தெறித்த வியப்பின் கேள்வியை கனகவடிவேலர் கண்டார்.

அவன் கிராமத்தின் மகன்; இந்த மண்ணின் மனிதன் அரையில் மண்காவி ஏறிய வேட்டியும், தோளில் சிறியதொரு துவாய்த் துண்டுமாக அவன் நின்றிருந்தான். தலையை வாரிக் கொண்டையாக முடிந்திருந்தான். ஆங்காங்கு நரைமயிர்களின் கேருகள் தெரிந்தன. பல நாட்களாகச் சவரம் செய்யப்படாத முகத்தில் மயிர்கள், அறுவடை செய்யப்பட்ட வயலின் நெல் அடிக்கட்டைகளாகக் குத்திட்டு நின்றன. கரிய அவனுடனின் முறுகிய திரட்சி, கடும் உழைப்பின் ஆரோக்கியத்தைப் பறை சாற்றியது.

இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் புன்னகைத்துக் கொண்டனர். பிரதிபலன் எதிர்பாராத அறிமுகச் சிரிப்பு அது.

“ஐயா பட்டினத்திலிருந்து வாறிங்களா?“ என்று அவன் கேட்டான். கனகவடிவேலர் மெதுவாகத் தலையை அசைத்து ஆமோ தீத்தார்.

“கிராமத்துக்குப் போறிங்களா? ஆரைப் பார்க்கப் போறிங்க...?“

“கிராமத்தைப் பார்க்கப் போறன்...“

அவன் கனகவடிவேலரை வியப்புடன் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். விழிகளில் சந்தேகத்தின் குறிகள் தெரிந்தன. “யாரோ பைத்தியமோ?“ என என்னமிடுமாப்போல அவன் பார்வை தெரிந்தது.

“அறுகுவெளியில் பார்க்கிறத்துக்கு என்ன இருக்குது... குளம் வெளி, காடு, வயல், மாடு கன்று, மனிசர்... பிள்ளையார் கோயில் இவ்வளவு தான்! இதைப் பார்க்கவா பட்டினத்திலிருந்து வாறிங்க...?“

“அமைதியையும் மனிதர்களையும் தேடி வருகிறேன், அப்பா என்று கூற அவர் விரும்பினார்; ஆனால் வார்த்தைகளை தொண்டக்குள் அடக்கிக் கொண்டார். இந்தக் கிராமத்து மனிதனை வார்த்தைகளால் பயப்படுத்தக் கூடாது.

“உன் பெயர் என்ன?...?“

“முத்தை யாங்க..... ஐயா யாருங்க?“

அவர் சிரித்சார், வயல் வரப்பில் ஏறி வெகுதாரத்தில் தொழும் அறுகுவெளிக் கிராமத்தை நோக்கி நடக்கித் தொடங்கினார். முத்தையா அவரைத் தொடர்ந்து நடந்தான்.

“பெரியவிதானையார் இப்பவும் இருக்கிறாரா? என்று கனகவடிவேலர் வரப்பில் சிறிது தரித்து நின்று கேட்டார்.

“சுப்பிரமணியத்தாரா...? இருக்காருங்க. அவரைத் தெரியுமா? சொந்தக்காரரங்களா? அடிக்கடி அறுகுவெளிக்கு வந்திருக்கிறீங்கள் போல இருக்குது...“

முத்தையா சரமாரியாகக் கேள்விகளைக் கேட்டான்.

“பத்துப்பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முதல் அடிக்கடி இக்கிராமத்துக்கு வந்திருக்கிறன். முத்தையா! அறுகுக் குளத்தின் அணையை உயர்த்தி, பெருப்பித்தபோது இந்தப்பகுதிக்கு பொறுப்பாக நான் இருந்தேன். நான் ஒரு ஓய்வுபெற்ற இஞ்சினியர்... இப்ப சிறுபோகத்திற்குக் குடுத்தில் தண்ணீர் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்...”

முத்தையாவின் பார்வையில் மிகுந்த மரியாதை குடிகொண்டது. தோளில் கிடந்த சால்வைத் துண்டைக் கரத்தில் எடுத்துக் கொள்ள முயன்றுன். கனகவடிவேலர் அவன் கரத்தைப் பற்றித் தடுத்தார்.

“சிறு போகஅறுவடை முடிந்தும், குளத்தில் நான்கடி தண்ணீர் இருக்குது ஐயா... குளம், திருத்திய பிறகு ஆறெழு வரியமாக வேளாண்மை பிழைக்கவில்லை. ஆனால் கிராமம் தான் மிகவும் கெட்டுப் போச்சது...”

கனகவடிவேலர் அவனைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தார். அவன் தொடர்ந்தான்.

“கிராமத்தில் கள்ளச் சாராயம் காச்சிறங்க... அடிப்பிடி சண்டை கூடி விட்டது. உங்களுக்குச் சொன்னால் என்ன, ஒழுக் கம் குறைஞ்சிட்டுது; பெரியவங்களைண்டு ஒரு மரியாதையில்லை...”

கனகவடிவேலரின் உத்திகளில் புன்னகை விரிந்தது. மெளன் மாக நடந்தவாறு, “பெரிய விதாணியார் தான் கிராமசேவகரா?...” என்று கேட்டார்.

முத்தையா, வரம்பை விட்டுக் கீழிறங்கி வயலூடாக அவர் பக்கத்திற்கு வந்தான்,

“அவர் இப்ப விதாணியாயில்லை... ஆரோ ஒரு புதுப் பொடி யன் விதாணியாக வந்திருக்கிறான். பட்டினத்துப் பையன் தான்... ஊர் இரண்டுபட்டதற்கு இந்தப் புதுவிதாணியும் ஒரு காரணம் தான்...”

தூரத்தில் கிராமம் புஸ்படத் தொடங்கியது. ஓலைக் குடிசை களும் பனை, தென்னை மசங்களும் மங்கலாகத் தெரிந்தன. அவர் கள் நடந்து வந்த காட்டுப்பாடைத்தான் அறுகுவெளியின் பிரதான பாடை அது அறுகுக்குளம்வரை சென்று முடிந்தது.

அறுகுவெளி ஓர் அழகான கிராமம்; சலம்பை நதியின் கரையில் அக்கிராமம் அமைந்திருந்தது. ஆறுதலைமுறைகளை அக்கிராமம் கண்டிருப்பதாக கூறிக் கொண்டார்கள். அக்கிராமத்தில் ஒங்கி

வளர்ந்திருக்கும் பனை விருச்சங்கள் அதனை நிருபித்தன. கருஷிகா விஞாக அக்கிராமத்தின் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் பிள்ளையார் கோயில் அக் கிராமத்தின் நூற்றுண்டுப் பழமையை எடுத்தோ தியது.

தூரத்தில் வரும்போது பிள்ளையார் கோயில் கலசம் தெளி வாகத் தெரிந்தது, குடிசைகள் நடுவே மூன்று நான்கு கல்கட்டி டங்களும், ஒட்டுக் கூரைகளும் தெரிந்தன. கட்டாக்காலி மாடுகள் ஆங்காங்கு கூட்டம் கூட்டமாக மேய்ந்தன. வேம்பு, அரசு முதலான மரங்கள் பாதையோரங்களில் சடைத்து வளர்ந்து நிழலைப் பரப்பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. கிராமத்தை நெருங்கிய போது அக்கிராமத்தின் செழிப்புப் புரிந்தது. குடிசை வீடுகளைச் சுற்றி காய்கறித் தோட்டங்கள் அமைந்திருந்தன. தென்னைகள் காய்களுடன் நெடிது வளர்ந்திருந்தன.

“கிராமம் வளமாக இருக்கிறது...” என்றார் கனகவடிவேலர்.

“இந்த வரியம் வேளாண்மை எல்லாருக்கும் வாய்ச்சிருக்குது... பன்றியஞும் யானைகளும் பயிரை இந்தமுறை கனக்க அழித்துவிட்டன. கிராமத்தில் ஒருதரிடமும் துவக்கு இல்லை. ஒரு நான் ஜீப்பில் பொலிசார் வந்தினம். எல்லாற்றை துவக்கையுடன் எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். துவக்கு இருந்தால் ஆரோ பொடியள் பறித்துக் கொண்டு போய்விடுவான்கள் என்றார்கள்! ஆனால் இப்ப பயிர் செய்யமுடியவில்லை. குடலையாக இருக்கேக்கை பன்றியள் பயிரைச் சுப்புகின்றன! பயிரானதும் யானையள் விடுகிறது களில்லை. நேற்றிரவு கூட கயிலாசரின் குட்டைத் தள்ளி யானைகள் திண்றுவிட்டது... கிராமத்தில் ஒரு மாம்பிஞ்சு மரத்திலில்லை. கூட்டம் கூட்டமாகக் குரங்குகள் வந்து கிளையோடை முறிச்கக் கொண்டுபோய் விடுகின்றன... இப்ப கிராமத்தில் சிவிப்பது பெரிய கஷ்டம் ஐயா...” என்றான் முத்தையா.

கோயில் கிணற்றில் பெண்கள் பலர் தண்ணீர் அள்ளிப் பாஜைகளில் நிரப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரை அவர்கள் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு தங்களுள் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். ‘கலீர், என்ற சிரிப்பொலி கிணற்றடியில் எழுந்தது.

“பெரிய விதானையாற்ற பொடிச்சி லச்சுமி கிணற்றடியில் நிக்குது... அதுதான் சிரிக்குது. சரியான வாயாடி...” என்று முத்தையா கூற கணகவடிவேலர் கிணற்றடியைப் பார்த்தார். பெரிய விதானையாரின் மகனை அவரால் அடையாளம் காணமுடியவில்லை.

பனைநாளினால் முறுக்கப்பட்ட கயிற்றையும், பனையோலைப் பட்டையையும் கொண்டு அவர்கள் கிணற்றில் நீரை அள்ளிக்

குடங்களில் நிசப்பினர்கள். பட்டையால் நீரை மொன்று குடங்களில் ஊற்றிய வேகம் அவருக்கு வியப்பைத் தந்தது.

அவர் வீட்டில் கிணறு இருக்கின்றது. மிக ஆழமான கிணறு ஒருவாளி தண்ணீரை அள்ளி உடலில் ஊற்றிவிட்டு மறுவாளி அள்ளுவதற்கிடையில் உடம்பு காய்ந்துவிடும். அவர் அறியத்தக் கதாக அவர் பிள்ளைகள் கிணற்றில் நீர்ள்ளிய சம்பவம் நினை விலில்லை. குழாயைத் திறந்ததும் சீறியடித்துக் கொண்டு நீர் பாயும். ‘பார்த்துமில் ‘பேசினை’ நீராய் நிரப்பிவிட்டு, அள்ளிக் குளித்துப் பழகிவிட்டவர். கிணற்றுக்கும் உடலிற்குமிடையில் எத்தனை இடைவெளி? நவீனத்துவ வழிமுறைகள் பிரித்துவைத்து விட்டன. மணிதனின் மூலைவளர்ச்சி அவன் சோம்பேறியாக்கி வருகின்றது.

அட்டா. பனையோலைப்பட்டைகள் இருக்கும்போது ‘பிளாஸ், டிக்’ பேசின்கள் ஏன்? ஒரு சிறுதுளி நீர்கூடக் கீழே ஒழுகாத வாறு எவ்வளவு அற்புதமாக இழைத்திருக்கிறார்கள்? மேலே செல்லச் செல்ல, மிளகாய்க் கண்றுகளுக்கு நீர்வார்க்க பனையோலைப் பட்டைகளைப் பயன்படுத்துவதைக் கண்டார்.

“ஐயா, என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?” என்று இருந்தாற் போல முத்தையா கேட்டான். கனகவடிவேலர் அவணைப் பார்த்தார்.

‘கிராமத்தினுள் வந்தாயிற்று. கிராமத்தின் எளிமையும் செழிப்பும் மனதில் ஆழப்பதிந்து, நகரத்தின் ஏமாற்றங்களையும் துயரங்களையும். அடுக்கிவிட்டன போன்ற உணர்வு, அவற்றை மறக்கத்தான் அவர் அறுகுவெளிக்கு வந்தார்.

“இதுதான் என்வீடு, ஐயா.....” என்றான் மூத்தையா. ஒலைக் குடிசை; பனைமட்டையால் வரியப்பட்ட கவர்கள்.

“இங்கு ஏதாவது வாடகைக்கு கிடைக்குமா. முத்தையா “ஐயா.....” என்று வியப்புடை அன்றை கவிஞன். இந்தக் கிராமத்தில் தங்கிவிடப் போகிறீர்களா?

“சிலாலம் தங்கவாம் என்றிருக்கிறேன்”

பட்டினத்தாக்களுக்கு ஏற்ற வீடுகள் இங்கு இக்கூடம் மூலமே மூன்று ஒட்டு வீடுகளே கிராமத்திலுள்ளன. ஒன்று பெரியகமைக்காரர் மயிலர் உடையது. மற்றையது பெரிய விதாகையார் வீடு அடுத்தது பிள்ளையார் கோயில் மடம்... நீங்கள் விகுக்கினு கூடத்தில் தங்கவாம்....”

கனகவடிவேலர் புண்ணகைத்தார். பெரிய மாளிகையில் மின் விசிறிகள் செய்த்தையான காற்றை வாரிவழங்க, இருடருக்குப் பயந்து யன்னங்களை இறக்கும், ஆர்ப்பிக்கோ மெத்தையில்

கிடந்த உடம்பு. மண்ணிற்கும் உடம்பிற்குமிடையில் பிணைப்பற்ற வெளி. அதெல்லாம் வெறுத்தாயிற்று. ஓலைக்குடிசையில், வரிந்த பனைமட்டை நீச்சல்களுடாக இயற்கையான வளி உள்ளுழைய சாணியான் மெழுகிய மண்தரையில் பனையோலைப்பாயில் கிடக்க அவர் விரும்பினார்.

“எனக்கு ஒரு குடிசை வேண்டும்...”

முத்தையா பெரிதாகச் சிரித்தான்.

“குடிசை கட்டி வாடகைக்கு விடும் பழக்கம் இங்கு இல்லை ஐயா... வேண்டுமானால் நீங்களாக ஒருகுடிசை போட்டுக் கொள்ள வண்டியது...”

“நிலம்...?”

“ஐயா, நீங்கள் எவ்வளவு படித்தவர். இஞ்சினியர் ஐய கே இந்தக் குக்கிராமத்தில் குடிசையில் வாழ்வதா? பகிடி விடுகிறீரா கள் போல் இருக்குது...”

“மெய்யாகத்தான் முத்தையா...” பட்டின வாழ்க்கை அலுஷ் மஸிட்டது. யந்திரமயமான செயற்கை வாழ்வை வெறுத்து இந்த அழகிய கிராமத்துக்கு வந்திருக்கிறேன்! என் பெங்சன் காலத்தையாவது இயற்கை வாழ்வாக வாழ்ந்து முடித்திட விரும்புகிறேன்...

முத்தையா அவரை வியப்புடனும் கவலையுடனும் பார்த்தான் “படித்த உங்களால் இந்தக் கிராமத்தோடு ஒத்துப்போக முடியாது, ஐயா”

அவர் சிரித்தார்.

“சரி வாங்கோ... பெரியகமக்காரரைப் பார்த்துப் பேசுவோம் இஞ்சினியர் ஐயா...” என்றான் முத்தையா.

சலம்பை ஆற்றின் கரையிலிருந்து நூறுயார் தூரம் விலகி கிராமத்தின் வடகோடியில் அமைந்திருந்த கரும்பாலைப்புலவு கனக வடிவேலருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆற்றின் கரையோரமாக அறுகுவெளிக் கிராமங்கள் புலவுக்காணிகளை வெட்டி வைத்திருந்தனர். நெல் வேளாண்மை முடிந்ததும், ஆற்றுநீரை இறைத்து மிளகாய், காய்கறிகளைச் செய்கை பண்ணுவதற்கு இக்காணிகள் உதவின.

கரும்பாலைப்புலவு என்று சொல்லப்படும் காணி ஏற்ததான பாத்ரப்பது ஏக்கர் பரப்பினைக் கொண்டது. பெரியகமக்காரர் மயில்

வாகனத்திற்குச் செந்தமானது. பெயருக்குப் பொருத்தமாக அந்தப் புலவின் எல்லைப்புறங்களில் உயர்ந்து வளர்ந்து மசாவித்த பாலைமரங்கள் நின்றிருந்தன. காட்டுமரங்களையும் அலம்பல்களையும் கொண்டு சுரும்பாலூபிட்டுப்புலவின் எல்லைகள் வரையறுக்கப் பட்டு அடைக்கப்பட்டிருந்தன.

அந்தப் புலவினுள் பெரியகமக்காரரின் வயல்களிலும் தோட்டங்களிலும் வேலைசெய்யும் கூவியாட்களில் ஆறு குடும்பங்கள் குடிசை போட்டு வாழ்ந்து வந்தனர். அந்தப் புலவுக் காணியுள் பிரவேசிக்கும் வாசல்புறத்தை அடுத்து பெரிய கமக்காரர் ஓரளவு வசதியான பெரியதொரு குடிசையை அமைத்திருந்தார். பெரிய தொரு அறை, அகன்ற விழுந்தை, காற்றேடுட்டாக பெரியதொரு தலைவாசல் (மடுவம்) என்பன எளிமையாயும் துப்புரவாயும் அமைந்திருந்தன. தென்னங்கீற்றுக்களால் வேயப்பட்டு, சீமெந் துத்தரையையும், மன் கவர்களையும் கொண்டிருந்தது.

முத்தையா வீட்டைக்கூட்டித் துப்பரவு செய்யும்போது கனசுவடிவேலரைப் பார்த்துச் சிகித்தான்.

“பெரிய கமக்காரர் நீங்கள் கேட்டதும் மறுபேச்சுப் பேசாமல் இந்த வீட்டைத் தந்து விட்டார். இஞ்சினியர் ஐயாவை அவருக்கு முதலே நல்லாத் தெரிந்திருக்கிறது. நல்ல பழக்கம் போல இருக்குது...”

“உங்கட அறுகுக்குளத்தை உயர்த்திக் கட்ட வேண்டுமென்று விடாப்பிடியாகத் திரிந்து செய்வித்தவர் மயில்வாகனத்தார் தான் முத்தையா...”

கனசுவடிவேலரை, பெரிய கமக்காரர் மயில்வாகனம் கண்டதும் அடையாளம் கண்டுகொண்டார். உத்தியோக தோரணையில் லோங்ஸ் சேட்டுடன் ஜீப்பில் வந்து கம்பீரமாக இறங்கிய எஞ்சினியர் கனகவடிவேலர் கால்நடையாக எளிமையான கோலத்தில் வந்திருப்பதைக் கண்டதும் பெரியசுக்காரர் முதலில் திகைத்துப் போனார்.

“உதென்ன கோலம், சேரி சாமி வேசத்தில் வந்திருக்கிற யன்?” என்று தனது வியப்பை வார்த்தைகளாகக் கொட்டினார்

“சாமி வேசமல்ல, மயிலர்... ஆடையைக் கொண்டு மனிதரைக் கணிப்பதாயின், இந்தக் காலத்தில் கள்ளனும் பட்டினத்தில் நவீன ஆடைகளைத்தான் உடுக்கிறுன். இடுப்பையும் உடலையும் இறுக்கும் அந்த லோங்சைக் கழற்றி ஏறிந்துவிட்டு இப்படியொரு நான்குமுழு வேட்டியை அரையில் கட்டுவதில் இருக்கின்ற சுகம், நிம்மதி எதிலும் வராது.../ லோங்சை மாட்டிக் கொண்டு ஜீப்பில் ஏறும்போது எப்போது அதனைக் கழற்றி எறி வேன் என்ற ஆவேசம் எனக்கு இருக்கும்!...”

“என்ன சேர் நீங்கள்... அதுக்காகக் காலில் ஒரு செருப் புக்கூட இல்லாமல்... இந்தப் பதைப்பதைக்கும் வெயிலில் வெறுங் காலுடன்... உங்களுக்கு அப்படி என்ன பணக்கஷ்டம் வந்தது...?”

“என் வாழ்க்கையில் நான் அனுபவிக்காத ஒரு கஷ்டம் பணக்கஷ்டம் தான், மயிலர்! இன்றைக்கும் அதில் குறைவில்லை... பெண்சன் கைநிறைய வருகிறது. பட்டினத்திலுள்ள சொத்துக்கள் இருதலைமுறைகளுக்குப் போதும். எனக்கு அமைதி வேண்டும்... யந்திரமயமான பட்டின வாழ்க்கையில் மனிதர்களில்லை. எல்லாரும் அங்கு எதற்கோ ஆலாகப் பறக்கிறார்கள்! என்ன கேட்டார்... காலில் செருப்பில்லாமல் பதைப்பதைக்கும் வெயிலில் வெறுங்காலுடன் புறப்பட்டு விட்டார்களே என்று? அதையும் உதற்றிட்டேன் மன்னுக்கும் மனிதனுக்குமிடையில் தடையெதற்கு? இடைவெளி எதற்கு? இந்தக் கிராமத்தில் வாழும் மக்களில் எத்தனைபேர் செருப்பு அணிகிறார்கள்...?”

“அவர்களுக்கு அதுபழக்கம் வெயில், கல், முள் ஒன்றும் அவர்களை ஏதுவும் செய்யாது, சேர்! அப்படி அவர்கள் பாதம் மரத்துவிட்டது...” என்று பெரிய கமக்காரர் சிரித்தார்.

“சௌப்பில்லாமல் நடப்பது ஆரம்பத்தில் எனக்கும் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. இப்போது என் பாதமும் மரத்துவிட்டது. முள் குத்தினால் அதுகான் உடையும்...”

“சரிசேர்... உங்களோடு வாதாட நான் வரவில்லை... நீங்கள் படித்தவர்...”

கனகவடிவேலர் அவசரமாகக் குறுக்கிட்டார். மனிதருக்குப் படிப்பு அவசியமா என்று எனக்குச் சந்தேகம் வந்திருக்கிறது! பூமியில் படைக்கப்பட்ட எந்த ஒரு உயிரினமும் இயற்கையிலிருந்து விலகி வாழவில்லை. ஆக மனிதன் மட்டுந்தான் இயற்கையோடு பொருதி இயற்கையின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுபட்டு வாழ முயற்சித்து பட்டின நரக வாழ்க்கையை உருவாக்கியிருக்கிறான். அறிவுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையில் இப்போது போர்! மனிதனின் அறிவு, தொழில்நுட்பச் சிறங், அறிவியல் வளர்ச்சி இன்று மனிதகுல ஆக்கத்திற்கு உதவுவதிலும் அழிவுக்கே கூடுதலாக உதவுகிறது! இருந்து பாரும் மயிலர், ஒருநாள் மனிதகுலம் தன் அறிவுக்கே தன்னைப் பலிகொடுக்கும்...”

பெரிய கமக்காரருக்குக் கனகவடிவேலர் கூறியவற்றில் பல புரியவில்லை. சிரித்தபடி இருந்தார்.

“மனிதனுக்கு இந்தப் பூமியில் வாழ என்ன தேவை?..” எனகனகவடிவேலர் திடீரெனக் கேட்டார்.

“நீங்களே சொல்லுங்கள்...” என்றார் பெரியகமக்காரர்.

“உண்பதற்கு நல்ல உணவு, உடுப்பதற்கு உடை, இருப்பதற்கு ஆரோக்கியபான் ஒரு வீடு, கட்டியணப்பதற்கு ஒரு பெண் சில சூழ்நிதைகள்... இவைதான் தேவை! இவற்றைப் பெறுவதற்குக் கல்வி தேவையா...?”

“கல்வியிருந்தால் உத்தியோகங் கிடைக்கும்... பணமுழுக்கலாம்! இவற்றைப் பெறலாம்...”

“கல்வி, பட்டம் என்பன இருந்தால்தான் இவற்றைப் பெறலாம் என்றால், இந்தக் காலத்தில் எவரும் இருக்க முடியாது மயிலர்! முத்தையா உண்ணவில்லையா! உடுக்கவில்லையா? பிள்ளைகளைப் பெறவில்லையா.. ?”

“சரியாகச் சொன்னியள்...” என்று பெரிய கமக்காரர் ஆரவாரித்தார். வெகுகாலமாக தான் படிக்கவில்லை என்று இந்த ஆதங்கம், கனகவடிவேலரின் வார்த்தைகளால் மறைந்தது. பெரிய கமக்காரருக்கும் கனகவடிவேலரின் வயதுதான் இருக்கும். பெயரில் கமக்காரர் என்றாலும், வயலிலிருங்கி வேலைசெய்ய அறியாதவர் என்பது உடலின் தளதளப்பிலும் நொத்திலிலும் கெரிந்தது.

அவர்கள் பலவற்றைப் பேசிக்கொண்டார்கள். பெரிய கமக்காரர், விடாப்பிடியாக அவரை அங்கேயே அன்று சாப்பிடவைத்தார். மோர் தயிசோடு சேர்ந்த உணவைக் கனகவடிவேலர் விரும்பிச் சாப்பிட்டார்.

“நீங்கள் இந்தக்கிராமத்தில் இருக்கும்வரை என்னேடு இருக்கலாம்... சேர்!” என்று பெரியகமக்காரர் கூறியபோது, கனகவடிவேலர் பல்வியமாக மறுத்தார்,

“மிக்க நன்றி... இந்தக்கிராமத்தில் எவ்வளவு காலம் இருப்பேனே தெரியாத. அழகான, அமைதியான அந்தப் பழைய உலகம் இங்கு இருந்தால் நிரந்தரமாகவே இருந்து விடுவேன். எனக்கு ஒரு சிறத்தண்டு நிலம்... அதில் ஒருஞ்சிசை... இவை சான் வேண்டும்...”

“மத்தையா, - நம்முடைய கரும்பாலைப்புலவிலுள்ள வீட்டை இந்த ஜியாவிற்கு ஏற்றுக்கொடு. நீயும் அடிக்கடி சௌந்தரையையான உதவிகளைச் செய்து கொடு... மயிலர்களை ஏற்றுப் பான். ரூபாவிற்குச் சமீபமாக செய்து கொடுக்கச் சொல்.” என்று பெரிய கமக்காரர், முத்தையாவிற்கு உத்தரவிட்டார்.

“ஓ, ஜியா என்றான் முத்தையா.

தலைவாசல் குந்தில் இருந்தபடி ஆற்றுப்பக்கமாகப் பார்க்கும்போது இஶற்கையின் அற்புதங்கள் விரிந்தன. எத்தனை விதமான பறவைகள் வர்னில் பறக்கின்றன. எத்தனை விதமான ரூபிகள்? இயற்கையின் நீடும் எவ்வளவு இனிமையானது! காலை

யிலிருந்து படுக்கைக்குப் போகும்வரை அர்த்தமில்லாத சினிமாப் பாடல்களைக் கேட்டுக் கேட்டு மரத்துப்போன செவிகளுக்கு காட்டுப் பறவைகளின் கீதம் இனிமையாகப் பாய்ந்தது. மந்துக் காடுகளைத் தழுவி சரசரத்தபடி வீசும் காற்றில் கூட ஒரு ராகம் தொனிப்பதாக அவர் உணர்ந்தார்.

“இஞ்சினியர் ஜயா, உங்களுக்கு இந்த இடம் பிடித்துக் கொண்டுது போல...” என்றபடி முத்தையா அவரைப் பார்த்தான். அதேவேளை அடுக்களையைச் சான்த்தால் மெழுகி விட்டு சானிநீரை ஊற்றுவதற்காக மயிலம்மை வெளியில் வந்தாள். கனகவடிவேலர் அப்போதுதான் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தார். முப்பது வயது மதிக்கலாம்; உரமேறிய மட்டான உடல் வாகு. அழகாக இருந்தாள். நெற்றியில் பளிச்சென்ற திருநீறு தரித்துப் பெரிதாகப் பெர்டிடிட்டிருந்தாள். ஏதோ குறைவது போஸ்பட்டது.

“உது மாரியப்பன்ற பொஞ்சாதி... உந்த மூலைக் குடிசையில் கால் வழங்காத புருசனேடை... இருக்குது. புரியன் ஜஞ்சாறு வரியத்துக்கு முந்தி மணலாற்றிலே யானை ஒன்று அடிச்சிட்டுது. காலிரண்டும் அதுக்குப் பிறகு வழங்காது போய்விட்டது.... இடுப் புக்கிமே சுரணையில்லாமல் போய் விட்டது... ஏதோ குலிவேலை செய்து... சமையல்வேலை செய்து காலத்தை ஓட்டுது. ஜயா இங்க இருக்கு மட்டும் மயிலம்மை உங்களுக்குச் சமைச்சுப் போடும்... சாப்பாடும் கொடுத்து மாதா மாதம் பத்தோ பதினெந்தோ கொடுங்கோ..... போதும்”

மயிலம்மையைப் பார்த்தபோது, கனகளுக்குப் பெரிதாகத் தெரிந்த குறைபாடு இப்போது புலனுகியது. முகத்தில் அப்பியிருந்த மாருத கவலையின் சுவடுகள். கனகவடிவேலர் அவனுக்காக இரக்கப்பட்டார்.

“நாளைக்கு காலமை சமைக்கவாறான் ஜயா”... என்று கூறி விட்டு மயிலம்மை சென்றாள். மந்துக்காடுகளினுரடாக, புலவின் கிழக்கு மூலையில் காணப்பட்ட குடிசையை நோக்கி அவள் செல்வதைக் கனகவடிவேலர் கிறிது நேரம் பார்த்தார்,

“ஆள் நெருப்பு...” என்றான் முத்தையா. “கனபேர் மயிலம்மையிடம் சேட்டை விடப்பார்த்து வாங்கிக் கட்டியிருக்கினம். எங்கட புதுவிதானைப் பொடி, ஒருமுறை மயிலம்மையின்றை கையைப் பிடிக்கப்போய், கனனத்தில் அறைவரங்கியவர் என்றும் கேள்வி.. வேவியில்லாத புலவு. மாடுகள் பயிரில் வாய் வைக்கத்தான் பார்க்கும்..”

பாலைமர உச்சாரக் கொாப்பொன்றில் மயிலொன்று பறந்து வந்து அமர்வதை அவர் ஆவலோடு பார்த்தார். மாலைக் கதிரவனின் சாய்கதிர்கள், நீண்ட அதன் வர்ணஜாலத் தோகைக் கண்

களில் பட்டு ஓளிர்ந்தது. ஏற்கனவே அம்மரத்தின் கிளையில் மறைவாக அமர்ந்திருந்த பெண்மயில் ஒன்று சிறகை அடித்து அகவி தண்ணீக் காட்டிக் கொண்டது. தோகையற்ற அதன் வடிவம்? தோகையின் நிறைவோடு கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்த ஆண்மயி வின் அழிக்ரு ஈடாகவில்லை.

உயிரினங்களில் ஆண்களையே அழகானவையாக இயற்கை படைத்திருக்கிறது. தோகை மயிலின் கண்பறிக்கும் அழகு, சேவ வின் கம்பீர அழகு, ஆண் சிங்கத்தின் பிடரி மயில்ச் சிலிர்ப்பழகு என உயிரின ஆண்கள் பெண்களை மயக்கும் அழகுடன் விளங்க, மனித குலத்தில் மட்டும், பெண்களையே அழகாக இயற்கை படைத்த மர்மம் ஏன் என்று தெரியவில்லை.

உண்மையில் ஆண்களா, பெண்களா அழகானவர்கள் பெண்களை அடிமை கொள்வதற்காக கவிஞர்கள் அவர்களைப் புகழ்ந்து இல்லாத உவமைகளைக் கூறிச் கூறி, பெண்களை நிரந்தர அடிமைகளாக்கி விட்டார்கள். இயற்கையின் குழந்தைகளாக ஏனைய உயிரினங்கள் போன்று, எதுவித மறைப்புத் திரைகளு மின்றி நின்றால், ஆண்கள் தாம் அழகாக இருப்பார்களோ?

பாலைமரக் கிளையில் அமர்ந்திருந்த ஆண்மயில், திடீரென நிலத்தை நோக்கி அய்வெனத் தாழ்ந்து, உயர்ந்தது. கால் விரல் களில் சிறியதொரு பாம்பு கௌவியிருந்தது. பாம்பு உயிர் தப்ப அலைக்க நெளிவது தெரிந்தது.

“ஐயோ...பாவம்...” என்றால், முத்தையா.

“இது பாவமல்ல, முத்தையா! இது நிகழாவிட்டால் இயற்கையின் சிறுஷ்டிப்படி ரகசியாம் பொய்த்துவிடும்..பரினுமைத்தின் தத்துவம்... உகிள் வல்லமையற்றது அறிவதும் வல்லமையானது எஞ்சுவதும் தவிர்க்க முடியாதனவே. இயற்கைச் சமன்பாடு என்றும் நிசழ்கிறது! அதனால், ஏனைய ஆயினிழங்கள் அளவோடு இருக்கின்றன. மனிதர்கள் தான் அளவுக்கு அதிகமாக அதிகரித்துவிட்டார்கள். அறிவியல் வளர்ச்சி மருத்துவ விருத்தி... மனிதர்களை இயற்கையாக அழியவிடாது தடுத்து வருகின்றன... அறிவிக்கும் இயற்கைக்கும் போர் நடக்கிறது. இப்போது...வெல்லப்போவது இயற்கைதான்...”

“எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை, இஞ்சினியர் ஐயா...” என்று முத்தையா சிரித்தான்: ““என்னென்ன சாமான் வாங்கி வரவேண் டுமென்று கூறுங்கோ வேண்டி வாறன்”

வீட்டின் விருந்தையிலிருந்து பார்க்கும் போது, அறுகுவெளியின் பிரதான மண்பாதை தெளிவாகத் தெரிந்தது. சயிக்கி வில் வந்த ஓர் இளைஞர் வீட்டின் முன் இறங்கி, சயிக்கிலை

வேலிக் கடப்பில் சாத்தி வைத்து விட்டு, கடப்பை ஏறிக் கடந்து உள்ளே வந்தான்.

“எங்கட புது விதாணியார் உவர் தான், ஐயா.....” என்று அவனே, கனகவடிவேலருக்கு முத்தையா அறிமுகப்படுத்தி வைத் தான். அவனுக்கு இருபத்தாறு இருபத்தேழு வயதிருக்கும்; மெலிந்த உயர்ந்த தோற்றறம்; மாறிறம். அறுகுவெளியில் லோங்ஸ் சேட் போடும் முதலர்வது இளைஞ் இவனுக்தான் இருப்பான். கணகள் குழிவிழுந்தும், கண்ணகள் கூடுதலாக ஒட்டியுமிருந்தன. ‘பெண்கள் விஷயத்தில் பலவீணமானவருக இருப்பான்’ எனக் கனகவடிவேலர் கணித்துக் கொண்டார்.

“ஆரோ சாமியார் ஒருவர் வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பாட்டன்.....” என்று கூறியவாறு நுழைந்தான். அந்தக் கிராமத்தின் சகல அதிகாரங்களையும் அனுபவிக்கும் தோரணை குரலில் தொனித்தது.

“நான் சாமியார் இல்லையப்பா... நான் எதனையும் குறக்க வில்லை... கிராமத்தின் அமைதியை அனுபவிக்க வந்திருக்கிறேன். வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வந்திருப்பவன்...”

அவன் அவரை வியப்புடன் பார்த்தாரன். அவரின் தோற்றறம் அவனது தோரணையில் மாற்றத்தை உண்டாக்க, மரியாதையுடன் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

“என் பெயர் செல்வச்சந்திரன்... ஜி. எஸ்,... கிராம சேவையாளன்... நானும் யாழ்ப்பாணம் தான்! இங்கு வேலை மாறி வந்து ஒருவரியமாகுது...”

ஒரு கணம் இந்தக் கிராமத்தின் இபரிய விதாணியார் சுப்பி ரமணையத்தையும், புதிய விதாணியார் செல்வச்சந்திரனையும் மனம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது. பழைய கிராமத்தலைமைக்காரன் முறையில் அக்கிராமத்தின் செல்வாக்கும், முதிப்பும், கூறிய வார்த்தையில் நீதிநியாயம் இருக்கும் என்ற நக்பிக்கையும் கிராமத்தின் ஆத்மாவை அறிந்து கொண்ட ஒருவர் இருப்பார். ஆனால், இன்றய கிராமரேவகர் பத்தி மாற்றத்திற்குரிய உத்திரேபாகமாகவிட்டது. யாழ்ப்பாணத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் பிரந்த செல்வச்சந்திரன், தொன்னூறு மைல்களுக்கு அப்படியுள்ள அறுகு வெளியின் கிராமத்தலைமை அதிகாரி. முறிரா இனாமை கொண்ட இந்த வாலிப்பன் எவ்வளவு தூரம் அறிவு பூர்வாகச் சிந்திப்பாரன்? உணர்ச்சி பூர்வமாகச் சிந்திக்கி தான் தெரிச்சிட்டுள்ளது. பெரிய விதாணியாரின் ஆழுமையும் அலூப்பதூர் புதிய விதாணியருக்கு இருப்பதாகப்படவில்லை.

“இரும் தம்பி.....” என்று தலைவாசல் குந்தை கனகவடிவேலர் காட்டினார். அவன் கைக்குட்டையை எடுத்து குந்தில் விரித்துவிட்டு அதன் மீது இருந்தான்.

“இரண்டு கதிரை வேண்டிப் போடுங்கள்...” என்றான் அவன். “நீங்கள் ரிட்டையர்ட் எஞ்சினியராமே? இந்தக் கிராமத்திற்கு ஏன் வந்தீர்கள்? கமம் செய்யவா?..”

“கிராமத்துக்கு வருபவர்கள் கமம் செய்யத்தான் வருகின்றனா?..”

“அப்படியல்ல... நான் ஊருக்குப் போனால், கமம் செய்யக் காணி எடுத்துத் தாறியா என்று கேட்பார்கள்! வாங்கோ எடுத்துத் தாறன் என்றால், நமுட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்கின்றார்கள். பட்டினத்தின் சொகுச் வாழ்வை அவர்களால் இழக்க முடிவதில்லை!... சேர், நீங்களேன் அறாகு வெளிக்கு வந்தீர்கள்?..”

அவரைச் சந்திப்பவர்கள் கேட்கும் முதற் கேள்வி இதுவாகத் தான் இருக்கிறது, வழிமாறி வந்த பிரயாணியைப் பார்ப்பது போலப் பாககின்றார்கள். கிராமத்திற்கு வந்ததற்கான தக்க காரணம் ஒன்றைக் கற்பிக்கத்தான் வேண்டுமோ!

“அமைதியையும் மனிதரையும் தேடவந்தேன் என்றால் நீச் சயமாக அவரைப் பைத்தியக்காரராகுப் பார்ப்பார்கள், அல்லது துறவியாக்கி விடப்பார்ப்பார்கள்.

“சிறிது காலம் இங்கு இருக்கலாம் என்று வந்தேன்...”

“குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்திலா, சேர்?..”

இக்கேள்வியை அவர் விரும்பவில்லை என்பது முகபாவத்து விருந்து தெரிந்தது. ஒருவனின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் அந்தரங்கத்தைத் தெரிந்து கொள்வதில், இவங்களுக்கேண் இவ்வளவு அக்கறை?

அவர் வெறுமனே சிரித்து வைத்தார்.

“அறாகுவெளியில் பழையை மாற்று இருக்கிறது. நவீன நாகரீகத்தின் நச்சுக்கரங்கள் இந்தக் கிராமத்தை இன்னும் பற்றவில்லை.....” என்றார் கனகவடிவேலர்.

“இந்தக்கிராமத்தில் என்ன இருக்கிறது. நல்ல வீதி இருக்கிறதா? அவசரத்துக்குப் போய்வரபஸ் இருக்கிறதா? வாளேவிரிவி.....சாய் நல்லதொரு நூல்திலையம் .....ஒரு சினிமாத்தியேட்டர்... என்னதான் இருக்கிறது.....என்று” செல்வச்சந்திரன் அலுத்துக் கொண்டான்.

“அவை எதுவுமில்லாதபடியால்தான் இது கிராமமாக இருக்கிறது. மக்கள் மனிதர்களாக இருக்கின்றார்கள், தம்பி.....” /

அுக்கரைக்கு இக்கரை பச்சை ,சேர். இங்கு இருந்து பார்த் தால் கண்டம் தெரியும். கல்வியறிவில்லாத பட்டிக்காட்டு ஜனங்கள். மாடுமாதிரி உழைப்பது, குடிப்பது, சண்டை பிடிப்பது... அனுருவெளியில் அறுபது குடும்பங்களுள்ளன! பெரும்பகுதி நிலம் பெரிய கமக்காரருக்கும் பெரிய விதாணியாருக்கும் சொந்தமானவை! இருபது இருபத்திரண்டு குடும்பங்களுக்குத்தான் சொந்தமானவை! இருபது இருபத்திரண்டு குடும்பங்களுக்குத்தான் சொந்தமானவை! இருக்கிறது. ஏனையோர் கூலிவேலை செய்தும், புலவுக் காணிகளில் வேலை செய்தும் சிவிக்கின்றனர். பெரிய விதாணியாராலும் தங்கள் உழைப்புச் சுரண்டப்படுவதை உணராமல் விடுகின்றார்கள்.....”

கனகவடிவேலர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். உழைப்புச் சுரண்டலைப் புரிந்துகொண்டிருக்கும் செல்வச்சந்திரன், நவீன சித்தாந்தத்தின் சமூக தார்ப்பரியத்தைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான். அவரையும் ஒரு காலத்தில் இச்சித்தாந்தங்கள் கவர்ந்து தான் இருந்தன.

“முக்குள்ளவரை சளி இருக்கும்...”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது...சமூகம் என்றிருக்கும் வரை பிரச்சினை இருக்குமென்றால், அந்தச் சமூக அமைப்பையே மாற்றியமைக்க வேண்டும். இன்றைய பேப்பர் பார்த்தீர்களா?.....”

“நான் பத்திரிகைகள் வாசிப்பதை நிறுத்திவிட்டேன்..... கனகவடிவேலரை விசித்திரமான பிராணியைப் பார்ப்பாவர் போல சந்திரன் பார்த்தான்.

“பேப்பர் வாசிப்பதில்லையா? உலகத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல்.....சிறுஏக்கரும் மொசாக்கரும் உலகின் அமைதியை எப்படிக் குலைத்திருக்கிறார்கள்? யாழ்ப் பாணத்தில் மீண்டும் கலவரம்.... மன்னர் கொளுத்தப்பட்டிருக்கிறது...இதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளாமல்.....?

“இவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதால் என்ன பயன்? கவலை தான் மிஞ்சும்...மனச்சமை தான் ஏறும்! இந்தத் தொடர்பாடல் விதனங்கள் உலகத்தைச் சுருக்கி விட்டன... உலகம் சுருங்கியிருக்கக்கூடாது. முன்பு இருந்த மாதிரி உலக நாடுகளும் சமூகங்களும் பிரிந்து, விலகி, தொடர்பின்றி தனித்தனியே இருந்திருக்க வேண்டும். தன்னிறைவுச் சமூகமாக இருந்திருக்கும்... பிற்கால நம்பியிருக்க நேர்கிறது... பொறியியல் வளர்ச்சி சமூகங்களின் இணைப்பாகி சமூகங்களிடையே போராட்டங்கள், பொருமை, கோபங்கள் என்பனவற்றை உருவாக்கிவிட்டன... கடைசியில் இன்று பணித்தனைக் கவலை குழந்து ஆக்கிரமித்திருக்கிறது! பத்திரிகைகள் உலகத்தின் அவைங்களைத்தான் தருகின்றன. உலகே அமைத்து மனித குலத்தின் நிம்மதிக்கு உதவுவதில்லை... அதனால் பத்திரிகைகளைத் தான் படிப்பதை நிறுத்தியே விட்டேன்.....”

“உங்கள் வாதம் சரியாகப்படவில்லை. நாகரிக வளர்ச்சிப் படியில் மனிதன் முன்னேறுகிறேன்...”

கனகவடிவேலர் முகம் மாறியது. செல்வச்சந்திரனை ஆழமாக ஊடுருவிப் பார்த்தார்.

“நாகரீகம்.....முன்னேற்றம்? நாகரீக வளர்ச்சி என்பது பணி தனைப் பொறுத்தமட்டில் புறவாழ்வில் தான் இருக்கிறது. ஆடை, அணி, வீடு, போகப் பொருட்களில் தான் மாற்றம்!...மனிதனின் அகவாழ்வில் மாற்றம் நிலைஏற்றில்லை. அவன் இன்னும் காட்டு மிராண்டியாகத்தான் இருக்கிறேன். இனக்கலவரங்கள் ஏன், இந்த நாகரீக உலகில் தோன்றுகிறது....ஒரு இன வெறியர்கள்மற்ற இன மக்களைப் படுகொலை செய்து, சொத்துக்களைக் கொளுத்தி... கண் முன்னால் பெண்களைக் கற்பழித்து... இதுவா நாகரீகம்? மனித குலத்தை அழிப்பதற்காக அனுக்குண்டுகளையும் ஏவுகணையும் செய்து குவித்து வைத்திருப்பதா நாகரீகம்... இவைதான் நாகரீ கம் என்றால், இந்த அறுகுவெளிக் கிராமம் இன்றிருப்பது போல பாதுகாப்பதுதான் இக்கிராமமக்களுக்கு நாம் செய்யும் உதவியாக இருக்கும்... காட்டில் அலைந்து, நதிக்கரையில் உலாவி, வயல்களில் உழைத்து அவர்கள் எவ்வளவு அமைதியாக, இயற்கையாக வாழ்கிறார்கள்! அத்தகைய ஒரு வாழ்க்கையைத் தேடித்தான் வந்திருக்கிறேன்...”

“நீங்கள் பெரியவர்... உங்களுடன் வாதிட நான் விரும்ப வில்லை...” என்றான், செல்வச்சந்திரன்.

“பெரியவர் என்று கூறி அரை வயதிலையே எம்போன்றேரை மூலையில் தூக்கி சாமியார்களாக இருத்திவிட்டு, நீங்கள் வாழ்க்கையை அனுபவிக்கிறீர்கள்... அது உங்களுக்கு வசதி! ‘பெரியவர்’ என்ற பெயரைக் காப்பாற்ற நாங்களும் வேசம் போட்டு வாழ்க்கையின் பலசவையான பகுதிகளை இழந்துவிடுவது வழக்கமாகிவிட்டது.... “என்று கனகவடிவேலர் சிரித்தார்.

“நீங்கள் சாமியார்கள்..”என்று செல்வச்சந்திரன் சிரித்தபடி எழுந்து விடைபெற்றான்.

அவன் சென்றதன்பின் அமைதி சிறிது குலைந்தது போன்ற வரானார்: ஆழமானதில் அழுங்கிக்கிடந்த வேதனைகள் மேல்ல மேலை முயன்றன.

காட்டாற்றின் கரைமோரத்தில் வெள்ளத்தால் புரட்டிவிடப்பட்ட பெருங்கல் திணிவொன்றில் கனகவடிவேலர் அமர்த் திருாசந்த. குற்றில் ஸீர் பொங்கிப்பிரவாகமாகப் பாயவில்லை.

பங்குனி மாதக் கடுங்கோடையின் தாக்கம் ஆற்றின் நீர்க்கலை எவில் தெரிந்தது. நடுஞ்சிறில் முழங்கான் அளவிற்கு நீர் பாய வாம் என அவர் மதிப்பிட்டார். பாறையிலிருந்து தனது பாதங்களை சலசலத்து ஒடும் ஆற்றுநீரின் அலம்பவிட்டவாறு, இனிய மாலையில் அழகில் அவர் வயித்திருந்தார்.

அடர் மரங்களின் ஊடாக வானம் தெரிந்தது ஆறு கிழக்கு மேற்கான போக்கில் பாய்ந்து கொண்டிருந்தால் மேற்கு வானின் சஷ்ய கதிர்கள் பட்டும் படாமலும் ஆற்றின் பள்ளத்தாக்கில் ஒளிப்பரவலை நிகழ்த்தின. ஆற்று மீன்கள் கவலையின்றி நீரில் கழித்தோடுவது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

நகரத்தின் பரபரப்பு இங்கில்லை. வாசனங்களின் இரைச்சல் இல்லை. மனிதக் குரல்களின் தாச்சமில்லை. காட்டின் நடுவே ஏகாங்கியாகப் பாயும் நதிக்கரையில் அமர்ந்திருப்பது மனதிற்கு நிம்மதியைத் தந்தது.

காட்டிற்குத் திரும்பும் பறவைகள் சிறகடித்து வானில் தவ மூம் சப்தம்கூட தெளிவான இசையாகப் பரவியது. ஷட்கே மேய்ச்சலிற்குப்போன அறுகுவளிக்கிராமத்தவர்களின் மாடுகள் சற்றுத்தாரத்தில் ஆற்றில் இறங்கிக் கடந்து இக்கரையில் ஏறின. சில ஆற்றில் நின்றபடி நீரை உறிஞ்சிவிட்டு முன்னே சென்ற மந்தைகளைத் தொடர வேகமாக கரையில் ஏறின.

அவர் அமர்ந்திருந்த பாறைக்குச் சற்றுத்தள்ளி, கரும்பாலைப்புலவில் குடிசைகட்டி இருப்பவர்கள் ஆற்றில் இறங்கிக் குளிக்கும் துறையிருந்தது. ஆற்றில் அவருக்கு வலது பக்கத்தில் நீரில் சலசலம்பு எழுந்ததால் அவர் திரும்பிப்பார்த்தார். ஒரு பெண் குளிப்பதற்காக ஆற்றில் இறங்குவது தெரிந்தது.

அவளை அவருக்குத் தெரியும். கரும்பாலைப்புலவில் குடிசை போட்டு வசிக்கும் சண்முகத்தின் மணை செல்லம்மா. இளம் குடும்பம், ஒரு குழந்தை இருக்கிறது.

அவள் அவர் இருந்ததை சட்டை பண்ணைமல் உடையை மாற்றி மார்பில் குறுக்குக் கட்டாசச் சேலையை இறுக்க கட்டிக் கொண்டாள். பின்னர் ஆற்றில் இறங்கி தன்னை அழுக்கிக் கொண்டாள். அவிழ்ந்து தொங்கிய சந்தலும் சர உடையுக் அந்த மாலைப்பொழுதின் இயற்கை அழகிற்கு மெருகூட்டுவனவாக அவருக்குப்பட்டது.

காட்டின் தேவதையொருத்தி நீரில் எழுந்து நிற்பதுபோல அவருக்குப்பட்டது.

அவளை அக்கோலத்தில் தொடர்ந்து பார்ப்பது பண்பல்ல ஏன்ற எண்ணத்தில் ஆவர் தன் பார்வையை மறுபக்கத்திற் ரத்

திருப்பிக் கொண்டார். வலது பக்கத்தில் அவள் நீராடும் சல
சலப்பு எழுந்து கொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தின் பின் அவள் நீரில் நடக்கும் ஒலி. குளித்து
முடித்துவிட்டுக் கரை ஏறுகிறாக்கும் என அவர் எண்ணிக்
கொண்டார். தண்ணெயறியாயல் அவர் திரும்பிப்பார்த்தபோது
அவள் ஆற்றின் எதிர்க்கரையில் ஏறுவது தெரிந்தது, ஈர உடை
யோடு அவள் ஆற்றின் எதிர்க்கரையில் ஏறுவதைக்கண்ட அவர்
முதலில் வியப்படைந்தார். அவர் வியப்பு ஒருகணத்தில் அழிந்
த்து. அவள் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு மரங்களுக்கிடை
யில் மறைந்தாள்.

எங்கோ மறைவிடத்தில் குந்தப் போகிறாக்கும் என்
அவரீ எண்ணிக்கொண்டார்.

நினைவுகள் நர்த்தனமிட்டன.

யாழ்ப்பாணத்தின் அவசரவாழ்வின் பரபரப்பு நினைவு வந்தது
வீதிகளின் நிம்மதியையும் அமைதியையும் கீறிக்கலைத்தபடி
விரையும் இராணுவ ரக்குகளின் அவசரம் மனதில் எழுந்த
போது தல்லை அவர் சிவிரத்துக் கொண்டார் அவருடன்
வாழ்ந்து. அந்த வாழ்வின் அர்த்தத்தைப் புரியவைத்த அவர்
மனைவி யோகம், நான்கு பிள்ளைகளை அவருடன் விட்டுவிட்டு
இறந்து போனார்.

அவள் இறந்து நான்கு ஆண்டுகள். முத்த பிள்ளைகள் இரு
வரும் ஸண்டனில் இருக்கிறார்கள், தங்கள் விருப்பப்படியே அவர்
கள் கலியானம் செய்து கொண்டார்கள். முன்றுவது மகள் தன்
சொத்தில் பெருங்பகுதியைச் செலவிட்டு அவளை ஒரு டாக்டர்
பையலுக்குக் கட்டி வைத்தார். அவன் இந்த நாட்டின் சம்ப
ளம் போதாதென்று கண்டாவித்து மனைவியுடன் குடியேறிவிட
டான். கடைசிப்பையன் சீராளன் மட்டுந்தான் அவருடன் இருந்
தான். அவனுக்காக அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தார். அவன்
தன்னைப்போல ஒரு இஞ்சினியராக வருவான் என எதிர்பார்த்
தார். அவன் ஏ. எல். இல் திறமையாகச் சித்தியடைந்தும், பல்
கலைக்கழகத்தரப்படுத்தல் காரணமாக பல்கலைக்கழகம் கிடை
யாதுபோன நூற்றுக்கணக்கான இனாஞ்சர்களில் ஒருவருகை அவன்
மாறிவிட்டான்.

அவனது நம்பிக்கை அழிந்தபோது, அவன் வீரக்தி கொண்
டவுளக்க் காணப்பட்டான். அவன் போக்கில் மாற்றங்கள் தெரிந்
தன்.

ஸண்டனிலிருந்து தமையன்மாரும் கண்டாவிலிருந்து தமக்
கையும் கடிதம் எழுதினார்கள். சீராளனை அங்கு அனுப்பி வைக்

கும்படி அவர்கள் பலதடவைகள் எழுதியும் சீராளன் அந்த நாடுகளுக்குச் செல்வ மறுத்துவிட்டான்.

அவருக்கு வியப்பாக இருந்தது.

“நான் அங்கெல்லாம் போகமாட்டன். இங்கதான் இருக்கப் போறன்...” என்று அவன் திடமாகக் கூறியபோது உண்மையில் அவர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். தன்னுடன் ஒரு பிள்ளையாவது இருக்கட்டும் என்பதில் திருப்தியே. ஆனால் அவனின் எதிர்காலம்பற்றிய சிந்தனை வந்தபோது மனதில் கவலைகள் அப்பின.

அவன் மீது அளவற்ற பாசத்தை அவர் வைத்திருந்தார். கடைசிப்பிள்ளை. இயல்பாகவே அவனில் அவருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் அன்பும் வாத்சஸ்யமும் அதிகமாகவேயிருந்தது. அவனும் அப்படியே அந்தச் சம்பவம் நிகழும்வரை இருந்தான்.

அந்தச் சம்பவம்...?

கனகவடிவேலர் தன்னை ஒருதடவை கிவிர்த்துக் கொண்டார். அவரின் ஆழ்மனதில் இரண்மாக உறைந்திருக்கும் அந்தச் சம்பவத்தை அவர் கிளறிவிட விரும்பவில்லை.

வானத்தில் மெல்ல இருள் கவியத் தொடங்கியது.

ஆற்று நீரின் சலசலப்பு எழுந்தது. அக்கரையிலிருந்து செல்லம்மா திரும்பி வருவது தெரிந்தது. அவன் நடையில் பூரபரப்பு தெரிந்தது. அவன் வேகமாக ஆற்றின் நடுவிற்கு வந்து அப்படியே தன்னை ஒருதடவை நீரில் அழுக்கிவிட்டு எழுந்து கரையேறிப் புலவிற்குள் புகுந்தாள்.

இவ்வளவு நேரமும் அவன் அங்கு என்ன செய்தாள்?

அதற்கு விடையாக அவன் சென்ற சற்று நேரத்தின் பின்னர் அக்கரையிலிருந்து ஆற்றைக்கடந்து வந்த செல்வச்சந்திரன் அமர்ந்தான். அறுஞவெளியின் புதிய கிராமசேவையாளனுன் அவன் அவர் ஆற்றின் கரையில் யாறையில் குந்தியிருப்பதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவன் முகத்தில் திடைரென வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின.

“என்ன சேர், இங்க...” என்று குரவில் பதட்டம் தெரியக் கேட்டான்.

“இந்தக் கேள்வியை நான்தான் உம்மிடம் கேட்க வேண்டும்...” என்று கனகவடிவேலர் சிரித்தார்.

அவன் மிகுந்த சங்கடப்பட்டான்.

“ஆற்றுக்கு அங்கால கசிப்புக் காச்சுவதாகச் செய்தி வந்தது. அதுதான் போய்ப்பார்த்தனுண்...”

“தனியாவச தம்பி, போன்று...?”

“ஏன் போகப்படாதே? எனக்கென்ன பயமே...?”

“அப்படிச் சொல்லவில்லை... இப்படியான வேலைகளுக்குத் துணைக்கு ஆட்களைக் கொண்டு போவது நல்லது தம்பி...”

கணக்குவேலர் இயல்பாகவே கூறினார். செல்வச்சந்திரன் அவர் வார்த்தைகளில் விகற்பம் கண்டான். அவர் மனதில் எதையோ பொடிவைத்துப் பேசுவதாக அவன் நினைத்தான்.

“நான் வாறன், சேர்...” என்றபடி கரையில் ஏறி விரைந்து சென்றுள்ளனர்.

அவன் சென்றதன் பின்னரும் அவர் அந்தப் பாறையில் நீண்ட நேரம் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்கு தடந்தவற்றை நினைக்கச் சிரிப்பா வந்தது.

இதில் தப்பு என்ன இருக்கிறது? உண்பது போல, உறங்குவது போல இதுவும் ஒரு உடலின் தேவை தான். இதில் யார் தான் துறவிகளாக இருந்தார்கள். விசுவாமித்திரர் கூட தேவ கன்னிகையின் காலடியில் தன் தவம், வளிமை யாவற்றையும் போட்டுவிட்டு, தன்னை இழந்து நின்றாரே?

சமுகம் இதற்கு ஒரு முறையை ஒழுங்குபடுத்தி வைத்திருக்கிறது. நியாயத்தைக் கற்பித்து வைத்திருக்கின்றது. பழி, பாவம், கற்பு, ஒழுக்கம் என்று மனிதனின் இயல்புக்கத்திற்கு தடைவிதித்து வைத்திருக்கின்றன. கீழைத்தேசத்தில் தான் இந்தக்கட்டுப்பாடுகளின் சிறை அதிகம். மேலைத்தேசங்களில் ஒழுக்க வரம்புகளில் உயரணைகள் தகர்த்தெறியப்பட்டு மனிதன் சுதந்திரமான உற ஸின் இனிய அனுபவங்களுக்கு விடுவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு பெண்ணுடன் திருப்திகண்ட ஆணுமில்லை. ஒரு ஆணுடன் திருப்திகண்ட பெண்ணுமில்லை; அப்படியிருக்க வேண்டுமென்ற நியதியுமில்லை என யாரோ ஒரு எழுத்தாளன் எழுதி விருந்ததை அவர் எங்கோ படித்திருக்கிறார். காண்டேகராகத் தான் இருக்கவேண்டும்.

அவர் கண்களுக்குச் சற்றுமுன் நிகழ்ந்துவிட்ட செயல் பாவச் செயலாகப்படவில்லை.

ஆனால் அதைப் பெரும் தப்பிதமாக அச்செயலைப் புரிந்தவர் கள் நினைப்பதாக அவருக்குப்பட்டது.

எங்கோ மயில் ஒன்று மாலைப்பொழுதின் கருமைப் பரவலைத் தேவுமாப்போலப் பெரிதாக அகவியது,

அவர் மெதுவாக எழுந்து தன் குடிசையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

குவிர்காற்று மெதுவாக வீசியது.

அவர் வீட்டின் தலைவாசலில் அரிக்கன் வாந்தரை பயிலப்படம் ஏற்றி மாட்டியிருந்தாள். அவரை எதிர்பாத்து அவள் தலைவாசல் சிண்ணையில் அமர்ந்திருந்தாள். அவர் தலைவாசலில் ஏறிய தும் அவள் எழுந்து நின்றான்.

“புட்டு அவித்து வைச்சிகிருக்கிறன், ஐயா. போயிட்டு வாற என்று அவள் ஒடுங்கி நின்றான்.

“மிகுதிச் சாப்பாடு எல்லாத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு போ, மயிலர்மை. உனக்கும் மனிசனுக்கும் ராவைக்குப் போதும்...”

“எடுத்திட்டன், ஐயா...”

அவர் அறுகுவெளிக்கு வந்து பத்து நாட்கள் ஆகிறான். மத்தியானமும் இரவும் மயிலம்மைதான் அவருக்குச் சமையல் செய்து கொடுத்து வருகிறான். காலையில் பத்து மனிபோல் வருவான். வீட்டில் படுக்கையில் கிடக்கும் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்தவிட்டு வருகிறதுக்கும் இவ்வளவு நேரமாகிறதாக்கு என அவர் எண்ணிக்கொண்டார்.

முதல்நாள் அவள் அவருக்குப் போதுமான அளவு தான் சமையல் செய்தான். அவள் வீட்டு நிலவரத்தை முக்கையா மூலம் புரிந்து கொண்ட அவர், அவருக்கும் சேத்துச் சமையல் செய்யுமாறு பணித்தார்.

அவள் அவரை நன்றியுடன் பார்த்தாள்.

“நீ கவு வேலைக்குப் போவதில்லையா, மயிலம்மை...” என்று ஒருநாள் அவர் கேட்டார்.

“போறதுண்டுங்க. வேளாண்மை, அரிவு வெட்டுக்காலத்தில் தான் இந்த ஊரில் கவு வேலையிருக்கும். இப்ப இல்லைங்க... ஐயா வந்ததால் ஏதோ ஒரு வேளை கஞ்சியாவது கிடைக்குது...”

“உங்ர மனிசன் மாரியப்பன் இப்ப எப்படி...?”

அவள் முகத்தில் கவலைகள் படரும். கண்கள் கலங்கிலிடு மாப்போலத் தவிக்கும்.

“அப்படியே தானுங்க இருக்கார். படுக்கைதான்.”

“வைத்தியம் செய்து பார்த்தியா...?”

“பார்த்தாச்சு. யாழ்ப்பாணத்தில் பெரியாஸ்பத்திரியிலகூட ஒருமாதம் வரை வைச்சிருந்தன். சரிவரவில்லை.”

“நீ பாரவும்...”

“நான் பாவமில்லைங்க. அவர் தான் பாவம். எண்ணைக்கட்டின பலன் அவரை யானை மிதிச்சது. ஏதோ உசிரையாவது விட்டிதே...? எனக்கு நெத்தியிலை பொட்டாவதுமிஞ்சியிருக்குது.”

மாரியப்பனால் ஏவருக்கும் இனிப்பயனில்லை. இப்பிடுற்குக் கீழ் இயக்கமில்லை. ஆனால் மயிலங்களை அவன் வாழ்ந்தால் தான் தன் குங்குமம் நிலைக்குமென நம்புகிறோம்.

மயிலம்மை தன் ஆசாபாசங்களைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு வாழ்கிறார்கள் என்பதை அவர் உணர்ந்திருக்கிறார். சில காலம் கணவனுடன் வாழ்ந்து அந்த வாழ்வின் இனிமை அழிவதற்கு முன்னரேயே இஸ்ரைத்தின் அர்த்தத்தை இழந்துவிட்ட அவன் வாழ்வின் எஞ்சிய பொழுதுகள் பாலை வறட்சி தான். சழைகம் தன்னைச் சுற்றி இட்டுக்கொண்ட கட்டுப்பாட்டு வேலியை அவளால் மீற முடியவில்லை.

கணவனுடன் வாழ்ந்து கொண்டே இன்னேரு ஆடவருடன் தொடர்பு கொள்ளும் செல்லம்மா இருக்கின்ற அதே புவவில் தான் மயிலம்மையும் வாழ்கிறார்கள். இவளால் ஒழுகீக வேலியைத் தாண்டமுடியவில்லை.

மயிலம்மையிடம் கடவுள் நம்பிக்கையும் பாவ புண்ணிய எண்ணங்களும் அழமாக வேறான்றி இருக்கின்றன. அவளின் நெற்றியில் திருநீரை இல்லாதிருந்ததை அவர் காணவில்லை.

மயிலம்மை சென்றதன் பின்னர் சுற்று நேரம்கணக்காடி வேலரினே சிந்தனையில் அவன் இட்டுக்கொண்டாள்:

சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து வெளித்திண்ணையில் ஒப்பாக அமர்ந்திருந்தபோது கிழக்கு வானில் நிலவின் பின்ற வடிவம் தெரிந்தது சிலவண்டுகளின் இரைச்சலும் பக்கில் என்ற சிறிய ஆங்கைகளின் உறுமலும் எழுந்தன.

புலவிற்குள் கர்ட்டுமூயல்கள் இரண்டு தாவி-ஒடுவது அழகாகவிருந்தது.

இருள் கவியத்தொடங்கி நிலத்தை மூடிப்படச் செல்லத் து.

அந்தக் கிராமத்தின் அமைதி அவருக்குப் பிடித்துவிட்டது. கிராமத்து மக்களின் போலித்தனமற்ற பழக்க வழக்கத்தை அவர் விழும்பினார். அவர்களில் லெரி உழைத்துவிட்டுக் குடித்தார்கள்; ஒறுவரோடாருவர் சண்டை பிடித்தார்கள். பின்னர் சிகேசித மாகி ஒன்றுக்கு தீரிந்தார்கள். அது ஒரு சிறிய உலகம். ஒருவரைப் பற்றி மற்றவர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரின் சுக்குக்கங்களில் கலந்து பங்குகொண்டார்கள்.

நகரத்தைப்போல தன்னைடிற்கு அயலில் “ார் இருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், தெரிந்து கொள்ள விரும்பாமல் வாழும் மக்கள் இங்கில்லை.

அவர் படுக்கைக்குப் போக எழுந்தபோது கடப்பைக்கடந்த யாரோ வீட்டைநோக்கி யாரோ வருவது தெரிந்தது. ‘ஓசு’ ஸெயிற் ஒளி முன் வே படர ஒருவர் நடந்து வந்தார்...’’ர

“இன்னீயர் ஜா, இருக்கிறாரோ...? இருக்கிறியள்...” அது நான் சுப்பிரமணியம். உதாலை போன்போல உங்களையும் பார்த்திட்டுப் போகலாம் என்று வந்தன்...”

“பெரியவிதானையாரே... வாருங்கோ...” என்று கனகவடி வேலர் வரவேற்றரூர். சுப்பிரமணியத்திற்கு அறுபது வயதிற்கும் அக்கிராமத்தில் கிராமத்தலைவராக விதானையாராக இருந்து இளைப்பாறியவர்:

பெரியவிதானையார் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார் கம்பீரமான தோற்றம். பார்த்ததும் மரியாதை கொள்ள வைக்கும் ஒருவம். அரையில் தாய்மையான வேட்டியும் தோளில் சால்வையும் தரித்திருந்தார்.

“பெரிய மாளிகையில் இருந்தலீங்கள். இப்படிக் காட்டுக்கை இருக்கிறியள்...”

பெரியவிதானையாரை கனகவடிவேலர் ஏறிட்டுப் பார்த்தார். அவர் பார்வையில் அவர் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாத நோக்கு தெரிந்தது.

“இந்தக் கிராமத்தின் அமைதிக்கும் அழிக்கும் எதுவும் ஈடில்லை விதானையார். இந்தக் கிராமம் எனக்கு மிகவும் பிடித்துக் கொண்டது. நகரவாழ்க்கையின் யந்திரவாழ்வு வெறுத்து விட்டது...”

“இந்தக் கிராமம் மிகவும் பின்தங்கிவிட்டது. விவசாயம் செய்வது... சாப்பிடுவது... குடிப்பது... சண்டை பிடிப்பது... படுப்பது என்றுதான் இந்தக் கிராமத்தின் வாழ்க்கையும் யந்திரகதியில் கழிக்கிறது...”

“அப்படியில்ல... இங்க அந்தச் செயல்கள் இயற்கையோடு இணைந்த செயற்பாடாக இருக்கின்றது. காடு, கழளி, ஆறு குளம், விலங்குகள், பறவைகள், மக்கள், என்பன இயற்கையின் அழ்சங்கள்! நகரத்தில் மக்கள் மட்டுமே உள்ளனர், விதானையார்! மரங்களில்லை... கல்கட்டிடங்களுள்ளன! வயல்களில்லை... கொங்கிறீர் பிளாற்றுகளுள்ளன! அறு குளமில்லை - பைப்களில் தண்ணீர் வருகிறது! இந்தச் கிராமத்தில் எத்தனை வர்ஷைப் பறவைகள்! மனிதர்களைப்போல நகரங்களில் காகங்கள் மட்டுந்தான் உள்ளன. காகங்களுக்கும் தங்குவதற்கு நகரங்களில் போதிய மரங்கள் இன்மையால் இருக்கின்ற ஒருசில மரங்களில் குளிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றின் எச்சங்கள் தார் வீதிகள் பால்வீதிகளாகி விட்டன. அந்த மரங்களைக் கடப்பதற்குத் துணிச்சல் தேவை! ஒரே நாற்றம்... மக்களுக்கும் வீடுகளில்லை. சிறிய வீடுகளில் கும்பலாகக் கிடக்கிறார்கள்...”

“உங்களுடன் வாதாட முடியாது, சேர்...”

“அப்படியில்லை... இங்குதான் நான் அமைதியான காறு றைச் சுவாசிக்கின்றேன்! மனதில் நிறைவும் நிம்மதியுமிருக்கின்றது...”

பெரியவிதானையார். கனகவடிவேலரைப் ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டுப் புன்னக்கத்தார். பின்னர் கூறினார்.

“எனக்கு அவை இங்கு கிடைக்கவில்லை சேர்...”

“ஏன்...?”

“எனக்கு ஏழு பிள்ளைகள்... நான்கு ஆண்கள் மூன்று பெண்கள்... இளைய பெண் லக்ஷ்மியைத் தவிர அறுவருக்கும் கல்யாணமாகிவிட்டது. அவர்கள் இங்குதான் வேளாண்மை யோடு சிவிக்கின்றார்கள்- பரம்பரை பரம்பரையாக நாங்கள் இந்தக் காட்டுக் கிராமத்தில் காட்டான்களாக வாழ்கின்றோம். கல்லி, உத்தியோகம். நகரவாழ்வு என்பன எமக்குக் கிடைக்க வில்லை... பட்டினத்திற்கு அடிக்கடி சென்றிருக்கிறேன். அங்கு என் பையன்களை ஒத்தவர்கள் இருக்கின்ற நிலையையும்... அவர்களின் ஆடையணிகள், ஸரைவி, உத்தியோகம்... ஒப்பிடும் போது மனது சங்கடப்படுகின்றது. எமது பிள்ளைகளுக்கு அவை கிட்டக் கூடாதா? கிராமத்தவர்கள் என்ன சபிக்கப்பட்ட ஜன் மங்களா...?” பெரியவிதானையாரின் ஆழ்மனத்திலிருந்து வார்த்தைகள் ஆவேசமாகப் பிறந்தன. கனகவடிவேலர் வியப்புடன் அவரைப் பார்த்தார்.

புதியதொரு அனுபவம். அக்கறைக்கு இக்கறை பச்சை என்பது இதுதானே!

அமைதியும் நிம்மதியும் குழலில்லை, மனதில்தான் இருக்கின்றனவே?

“என்ன பேசாமலிருக்கிறீர்கள், சேர்? என்று பெரிய விதானையார் கேட்டார்.

“இதற்கு என்ன சொல்வதென்று எனக்குப் புரியவில்லை. நீங்கள் நீணப்பதுபோல பட்டின வாழ்க்கை இல்லை, விதானையார்! உங்களுடைய கிராம வாழ்க்கையின் இனிமையைப் பார்த்து நான் பொருமைப்படுகின்றேன்...”

“நீங்கள் என்னதான் சொன்னாலும் நான் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன். எனது கடைசி மகனுக்கு இந்தக்கிராமத்தில் கலியானம் செய்து கொடுக்கமாட்டேன். பட்டினத்தைச் சேர்ந்த ஒரு உத்தியோகத்தனுக்குத்தான் லக்ஷ்மியைக் கட்டிக் கொடுக்கவிருக்கின்றேன்...”

“அதில் ஒரு தவறுமில்லை, விதானையார்...”

வக்கமியைக் கனகவடிவேலர் கண்டிருக்கிறார் : காட்டுப் பஷ் பம் மாதிரி எப்போதும் மலர்ச்சியுடன் காணப்படுவாள்; கவர்ச் சியும் குறும்புத் தனமும் நிறைந்த பெண். அந்தக் கிராமத்தின் இளவரசி அவள் தான்.

“உங்கள் பிள்ளைகள் எப்படி; சேர்?...”

“முத்தபையன்கள் இருவரும் குடும்பமர்க லண்டனில்..... முத்தமகள் புருஷனுடன் கணடாவில். கடைசிமகள் சீராளன்...?” கனகவடிவேலரால் தொடர்ந்து பேசமுடியவில்லை; தொண்டைக் குள் ஏதோ திரளாக அடைப்பது போன்ற உணர்வு. முகம் மாறி, அவஸ்தையின் கோடுகள் படிந்தன. பேச்சை நிறுத்தி விட்டு, வெளியே இருசா ஊடுருவிப் பார்த்தார். அவரது சங்கது டத்தைப் பெரிய விதாணியர் புரிந்து கொண்டார்.

“கேட்கக்கூடாததைக் கேட்டுவிட்டேன் போவிருக்கிறது...ல் ‘இல்லையில்லை... சொல்லுறேன்...’

அவர் மீண்டும் இருளை ஊடுருவிப் பாாத்தார். காதுகளி ழீரு குரல் முழுவேகத்துடன் இதயந்தை அப்படியே உறைய வைக்குமாப்போல ஒலித்தது.

“டடி... என்னைக் காப்பாற்றுங்க... எனக்கு ஒன்டும் தெரி யானு... இவர்கள் பியுச்சுக் கொண்டு போருங்களே...? டடி..... காப்பாத்துங்க, டடி... டடி...” அந்தப் பயங்கரமான இரவு? சீராளன் பெருங்குரவில் அவற்றினால். பதினெட்டு வயது, முதிரா இளைஞர்; அவர் செய்வது அறியாது மரமாக நின்றிருந்தார்

அன்று இாவி,

தீவரென அவர் வீட்டை இராணுவத்தினர் சோதனையிட டனர். கணத்து சப்பாத்துகள் நிலத்தில் உராய்ந்து ஒலியெழுப்பப் புகரங்களில் மெசின் கணக்குநடன் இராணுவத்தினர் வீட்டிற்குள் முழுந்தங்கர, வீடு முற்றுக்கே சோதனையிடப்பட்டது. சீராளனின் பாடநூல் ஒள்ளினுள் இருந்து தடை செய்யப்பட்ட இயக்க மேன்றின் ‘நோட்டூஸ்’ அவர்களின் கரங்களில் கிட்டியதும், இதற்காகத்தான் வந்தவர்கள் போல ஆரவாறித்தார்க.

பருந்து தாழ்ந்து கோழிக் குஞ்சொன்றை கொவுவதுபோல சீராளன் அவர்கள் பற்றினர். அவர் கண்முன்னுலேயே.....

அவன் அலறித்துடி த்தான்.

“டடி... என்னைக் காப்பாத்துங்க. எனக்கு ஒன்டும் தெரியாது ரூப்டில தந்த நோட்டூஸ்... டடி... டடி... காப்பாத்துங்க...”

பதினெந்து] நாட்களின் பின்பே அவனை அவரால் இராணு வ முகாமிலிருந்து வெளியில் கொண்டுவர முடிந்தது. அவன் உருக் கலைந்து காணப்பட்டான். முகத்தில் கவலையும் வண்முழும் குடியே ரியிருந்தன.

அடிக்கடி இந்தனையப்பட்டு அமர்ந்திருந்தான்; அவனை வணக்கவர் செய்த கொண்டிருந்தபோது ஒரு நாள் அவன் காலுமல் போன்று

பெரிய விதாணையார், கணகவடிவேலரைக் கவனியோடு பார்த்தார்.

“ஞாட்டு ரிசீஸ் அட்படித்தான் இரச்சிறதி;” என்றார் அதற்காகவா பட்டினத்தைவிட்டு இங்கு வந்திர்கள்?..

பெரிய விதாணையார், கணகவடிவேலர் ஆழமாக ஏறிட்டு நோக்கார்; ‘இல்லை’ என்பது போலத் தலையணசந்தது. பி “துயரைக் கண்டு ஒடுபவன் நானைல்ல. இயற்கையின் நியதி என்றான் நான் எதனையும் எடுத்துக் கொள்கின்றேன். மகிழ்ச்சியயம் தூயரத்தையும் ஒன்றாகக் காரதும் மனப்பக்குவும் எனக்கிள்கி. என்னலும், தூயரத்தைச்சண்டு துவண்டுவாரம் நான் தயாராகவில்லை. நான் இங்கு வந்தது அத் துயரத்தை மறக்கவல்ல. அத்துயரத்தை இயற்கையோடு கலந்து கொள்ள...”

கணகவடிவேலரின் வாரத்தைகள் பரிவதுபோவலம் புரியாதது போவலம் பெரிய விதாணையாருக்குப்பட்டது. வியப்போடு கணகவடிவேலர் விழிக்க. சிரித்தார்.

“அதை விடுங்கள்... பெரிய விதாணையார் மகனுக்குப் பட்டினத்தில் யாரையாவது பார்த்து வைத்திருக்கிறீர்களா?..”
“லக்கமிக்கா?...”

“வேறு ஆருக்கு?...”

“நான் ஒருவனைப் பார்த்து வைத்திருக்கிறேன். அவன் பட்டினத்து வாசிதான். ஆனால், இங்கு தான் இருக்கிறேன். என் வீட்டிற்கும் அடிக்கடி வருவான்... லக்கமிகில் அவனுக்குச் சிறிது விருபம் இருப்பது போவப்படுகிறது...”

“யார் என்று இனி நீங்கள் கூறத் தேவையில்லை... எனக்குப் புரிகிறது? புது விதாணையார் செல்வச்சந்திரன் தானே?..”
“பெரிய விதாணையார் பெருமையுடன் கணகவடிவேலரைப் பார்த்தார்.

“சரியாகக் கண்டு பிடித்துவிட்டார்கள், சேர்...”

“அவன் போக்கு ஒத்துவருமோ? இந்தக் கிராமத்தைச் சர்வைப்பவர்கள் நீங்களும் பெரிய கமக்காரரும் தான் என்று அங்கு வருதிட்டான்.”

பெரிய விதாணையார் சிரித்தார்.

“இன்னெப்பொடியன் தார்? அந்த வயது அப்படித்தான் பேசக் சொல்லும். கலியாணம் செய்தால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். இப்ப அவர் ஒரு மோட்டார் சயிக்கில் வாங்கப் போரூராம் கொஞ்சக்காசு கடன் கேட்டிருக்கிறார் கொடுக்கப் போறன்...”

“அப்ப எல்லாம் முடிவான விசயம் போலே...”

“அப்படிச் சொல்லேலாது.. இனித்தான் கதைக்க இருக்கிறன்...”

பெரிய விதானையார் சிறிது நேரம் இருந்து பேசிவிட்டுச் சென்றார். அவர் விடைபெற்றுச் சென்றதன் பின்னர், லக்ஷ்மிக்கு செல்வச்சந்திரன் பொருத்தமானவனு என மனம் எண்ணமிட்டது.

கன்னி கழியாத ஆழகுமலர், அவன். பெண்மையின் சகல் அம்சங்களையும் அனுபவித்துணர்ந்தவன் செல்வச்சந்திரன்! அவரின் மனம் சங்கடப்பட்டது.

அதிகாரையின் இனிய மலர்ச்சியில் ஆற்றில் இறங்கீக் குளித்துவிட்டு, ஏரைடீ நியபோது தூரத்தில் ஒருவன் நடந்து வருவது தெரிந்தது. அருகில் வந்தபோது கனகவடிவேலா அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டார்.

தோளில் ஒரு சோடரியும் வலக்கரத்தில் ஒரு சுறைக்குடுவை யும் அவரையில் அதேமன்ற சாயமேறிய வேட்டித்துண்டுமாக முத்தையா நீங்களிருந்தான். அவரைக்கண்டதும் அவன், “எங்கே போகிறோம் என்றுபட்டுப் போலைத்தெய்க்கோ. இஞ்சினியர் ஜயா நானே சொல்லி விடுகிறேன்...” என்றார்.

சருணத்தில் அவனுக்கு அதிக நம்பிக்கை இருந்தது போலும் கனகவடிவேலர் சிரித்தார்.

“நீ புறப்பட்டிருக்கும் கோலத்தைப் பார்த்தால், தேனே கூக்கப் புறப்பட்டிருக்கிறோய் போலத் தெரியுது... அப்படியென்றால் என்னை மட்டும் கூட வழவேண்டாம் என்று சொல்லிவிடாதே. நானும் உண்ணுடன் வரப்போறன்...”

முத்தையா அவரை வியப்புடன் பார்த்தான். அவன் பார்வையில் அவநும்பிக்கை தெரிந்தது.

“நீங்களோ...?”

“என்...? வரப்படாதே...”

“இந்தச் காட்டல்லாம் அல்லய உங்களால் முடியாது... சிலவேளை மதியமும் கழிஞ்சும் மாலையுமாகலாம்... பசி, பட்டினி களைப்பு இல்லாமல் உங்களால் வரமுடியாது, ஐயா, நீங்கள் இருங்கோ... தேன் நான் கொண்டு வந்து தாறன்...”

“தேன் எனக்குத் தேவையில்லை. நீ தேன் எப்படி எடுக்கப் போகிறும் என்று பார்க்கவாறன், முத்தையா...”

கனகவடிவேலர் குழந்தைமாதிரிக் கெஞ்சுவதாகப்பட்டது.

“சரி ஐயா... இரண்டு பேரும் சாப்பிட்டு விட்டு, ஒரு பார் சலையும் கட்டிக்கொண்டு... கையில் ஏதாவது ஒரு கத்தியை கோடலியை எடுத்துக்கொண்டு சாக்கா வாருங்கோ. இன்னடக்கு உங்கட அதிர்ஷ்டத்தை பார்ப்பும்...”

“நீயும் வா, முத்தையர்... இரண்டுபேரும் சாப்பிட்டுவிட்டு போவம்...”

முத்தையா அவ்விடத்தில் கோடரியையும், சரைக்குடுவை யையும் வைத்துவிட்டு அமரிந்து விட்டான்.

“திரும்பிப் போகக் கூடாது, இஞ்சினியர் ஐயா... நீங்க போய்விட்டுக் கெதியாக வாருங்கோ, நான் இங்கைஇருக்கி உன்...”

அந்தக் காட்டுமனிச்னின் சமூக நம்பிக்கைகளை அவர் புரிந்து கொண்டார். பரம்பரையாக சமூகம் சில நம்பிக்கைகளையும் அவநம்பிக்கைகளையும் உருவாக்கி விட்டிருக்கிறது.

அவர்கள் இருவரும் சலம்பை ஆற்றைக் கடந்து, அக்கரைக் காட்டினுள் புகுந்தார்கள். அவர்கள் காட்டிற்குள் புகுந்த முதற் செய்தியை, ஆற்றுமந்தியொன்று உறுமி காட்டிற்குத் தெரிவித்தது. கிளைதாவிய மந்திகள் சலசலப்பெழுப்பாமல் கிளைகளிடையே உம்மை பறைத்துச் சொன்னன.

காட்டு மரங்களிடையே வளைந்தும் நெளிந்தும் ஒடுங்கிய ஒருபாதை சென்றது. மனிதர்களின் காலாட்சள் அப்பாதையில் அடிக்கடி பதிந்திருக்க வேண்டும்.

‘இப்படியே போனால் கரடிவிழுந்தமடு வரும், ஐயா. முன்பு அதசரியான காடு. இப்பு ஆகைள் வெட்டிக் குடியிருக்கினைம் 1977 சலவரத்தில் தெற்கேயிருந்து வந்தவர்கள் இந்தப்புகுதியில் காடு வெட்டிக் குடியேறியிருக்கின்றன... நானுாறு குடும்பம் வரை இருங்குது... சுத்தவரக்காடு. நடுவிலே இருக்கிறதும், பொறுத்த யானைக்காடு... எப்படித்தான் இருக்குதுகளோ ஸ்’

அவர்கள் காட்டினாடே நடந்து சென்றார்கள். செடிகளையும் கொடிகளையும் விலத்தியபடி நடந்து செல்வது மனதுக்கு இதமாக

இருந்தது, ஏதாவது மிருகங்கள் கண்ணில் தென்படலாம் என அவர் ஆவலோடு அங்குமின்கும் பார்த்தார். எதுவுமே காணப்படவில்லை.

அவர்கள் வந்த பாதையின் முடிவில் வெட்டைவளி யொன்று விரிந்து கிடந்தது. மறைகாலத்தில் இந்த வெட்டையில் நீர் தேங்கி நிற்குமென்பது, வெட்டையின் நடவில் சிறிய குண்டாக நீர் கலங்கி இருப்பதிலிருந்து தெரிந்தது. பலவிதமான மிருகங்களின் காட்டிகள் அந்த நீர்நிலையில் சுற்றித் தெரிந்தன.

வெட்டையை கடந்து ஏறியபோது, குடிசைகள் தெரிந்தன முத்தையா கூறிய காட்டிமந்தமாக குடியேற்றம் இதுதான் என பதைக் கணக்கவடிவேலர் புரிந்து கொண்டார்.

காடு அழிக்கப்பட்டு மக்கள் குடியேறியிருந்தார்கள். நுப்பர வாகக் காடு அழிக்கப்பட்டில்லை. குடிசைகளைச் சுற்றி மந்தங்காடுகள் வளர்ந்திருந்தன, பெரிய மரங்களின் அடிக்கட்டைகள் நிலத்தில் நீச்கப்படாது, குத்திட்டு நின்றன.

பாதையில் யானைகளின் வகுக்கும்பக்கள் காணப்பட்டன முத்தையா, வத்திக்கும்பம் ஒன்றின் மீது கால்வைச்சு, குட்டை அவதானித்தான்.

“ராக்கிரி யானையன் இங்கு விளைநீருக்கிணம்...”

முத்தையாவின் கணிப்பு பொய்க்காடில்லை. அவர்கள் சிலிது தாரம், நடந்து சென்றபோது கூரிய பலாகப்பலர் குடிசைவளையடன் நிற்பகு தெரிக்கது, அவர்களின் குடிசைகளில் பசினைக்கு வரையில், யானைகளால் இழுக்க எரியப்பட்டிக் கிடந்தன. குடிசைகளுள் கிடந்த அரிசி, நெல், உப்ப எதையும் மிச்சம் விடாது யானைகள் தின்றுவிட்டு, சட்டுப்பானைச்சூப்பு உடைக்கு விட்டதை சென்றிருந்தன. தெய்வாதீனமாக உயிர்ச்சேதம் எதுவும் நிகழ்கிற கீருக்கலில்லை.

கனகவடிவேலர் நடந்தவற்றை அக்கறையடனும் கவனிய டனும் விசாரித்தார்.

“யானைகளை இப்பகுதியிலிருந்து அகற்ற வழியில்லையா...?” என்று ஒருவனைக் கேட்டார்.

“இந்கப்பகுதியில் மூன்றாணு துவக்குகள் முன்பிருந்தன அவற்றை ஒராங்கள் பொலீசார் வர்து எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள். திருப்புத் தாவில்லை நாங்கள் இருக்கும் காணிகளுக்குப் பேமிர் இல்லையாம். எத்தகையீரி அடாத்தாகக் குடிவேறியிருக்கி றமாம். அதனால் எங்களுக்காக அதிகாரிகள் எதுவும் செய்யமாட்டார்களாம். யானைகளால் வீடுகள் அழிந்தன. இருப்பது பேர்

வரை செத்திருக்கிறார்கள், ஜயா! எதுக்கும் நட்டசு இல்லை... காரணம், காணிக்குப் பேமிற் இல்லையாம்...”

“பேமிற் ஏன் எடுக்கவில்லை...?”

“நாங்க நாடற்றவர்களாம். பிரசாரவுரிமைகள் உள்ளவங்கள் இங்க இருக்கிறங்கள். ஆனால், கலவரத்தில் அந்தப் பத்திரங்களையெல்லாம் தொலைத்திட்டாங்கள் உயிரைக்காப்பாற்ற ஒடும் போது. பத்திரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டா ஓடமுடியும்? அது மாத்திரமல்ல, நாங்க குடியேறியிருக்கிறவிடம் றசேவேசன்காடாம்...”

அவர்களின் அவல வ ஸை கனகவடிவேலர் இரக்கத் துடன் பார்த்தார்.

“பதினெழு குடும்பங்கள் இன்றைக்கு நடுத்தருவில். ஜயா.. அன்றுடம் உழைத்துச் சாப்பிடுபவர்கள்! பதினெழு குடிசைகளையும் அவர்களால் இனிக்கட்ட முடியுமா? குடிசையைக் கட்ட ஒலை...? நூறு ஒலை நூறு ரூபாய்... எங்கை போவார்கள்...”

“இவ்வளவு குடிசைகளையும் திருப்பிக்கட்ட எத்தனை கிடுகு கள் வேணும்..? என்று கனகவடிவேலர் கேட்டார்.

“ஆயிரத்தினமுறை வேணும் சேர்...”

“சரி... நீங்க நாலைக்கு அறுகுவெளிக்கு வாங்க. நான் கிடுகு வாங்கித் தருகிறேன்.” என்ற கனகவடிவேலரே, அவர்கள் வியப்புடன் பார்த்தனர், முத்தையா அவரை அதிசயப்பிராணி யைப் பார்க்குமாப்போலப் பாாத்தான்.

அவர்கள் தொடர்ந்து நடந்து, மீண்டும் காட்டிற்குள் புகுந்தார்கள்.

“இஞ்சினியர் ஜயா... நீங்கள் இப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது...” என்றுன் முத்தையா.

“என்..? ஏழைகள்... பாவங்கள்...”

“ஆணைக்காட்டுக்கை, குடியிருப்பை ஏற்படுத்திப்போட்டு, யானை அழிக்குதென்றால், யார் குற்றம்...?”

“சரி பிழை பார்க்கிறவேளை இதுவல்ல, முத்தையா.. அதைப்பட்டு வந்து இருக்கக்கூட இடமில்லாமல் குடியேறி இருக்குதுகள். ஆபத்துக்கு உதவாவிட்டால் என்ன மனிறன்...?”

“என்றை வீடும் ஒழுகுது ஜயா..”

கனகவடிவேலர் சிரித்தார்.

“உனக்கும் வேணுமென்றால் நூறு கிடுகு வாங்கித்தாறன்...”

“நீங்கள் தெதியில் இந்த ஊரைப் பழுதாக்கிவிடப் போகி றீர்கள், ஜயா!” என்றுன் முத்தையா.

முத்தையா அவருடன் பேசிக்கொண்டு நடந்தபோதிலும், கண்கள் தீர்க்கமாக சூழலை அவதானித்தவாறு வந்தன. நன்பகல் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன முத்தையா, இது தேன் எடுக்கிற காலந்தானே?...”

கனகவடிவேலரை முத்தையா ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் விழிகளில் சற்று சினத்தின் ரேகைகள் தெரிந்தன.

“பாலைமரங்களில் பூக்கள் பஞ்சபிடிக்கத் தொடங்கியிருக்குது; அப்ப இதுதான் தேன் எடுக்கிற காலம், ஐயா! உங்களுக்குக் களைப்பு வந்திட்டிது போல... பொறுங்கோ... இடத்துக்கு வந்திடம்...!”

“இஞ்சைபார், முத்தையா... இந்த மரத்தில பெரிய பொந்து இருக்குது. தேன்கூடு அதுக்குள் இருக்கும்... கையை விட்டுப் பாரன்...”

கனகவடிவேலர் கட்டிக் காட்டிய மரப்பொந்தை பார்த்து விட்டு முத்தையா, பெரிதாகச் சிரித்தான்.

“இதற்குள் கைவிட்டால், தேனே கொட்டாது... பாம்புதான் கொத்தும்... அந்தப் பொந்துக்குக் கிட்டப் போய்ப்பாருங்கோ... நாகத்தின்றை மணம் வீசுதெல்லே... ஒரு அவிச்சல் மணம்...”

கனகவடிவேலர் தூரவிலகிக் கொண்டார். இனி வாயைத் திறப்பதில்லை என்ற முடிவையும் எடுத்துக் கொண்டார். அவர் கள் சிறிது நேரம் நடந்து, பலவகைச் செடிகளும் கொடிகளும் பலவர்னப் பூக்களுடன் மலர்ந்து கிடக்கும் ஓரிடத்தை அடைந் தார்கள். ஒரு சிற்றுற்றின் கரையில், இயற்கையின் பூந்தோட்டம் போல, காட்டுப் பூக்கள் மலர்ந்து சிரித்தன. ஓவ்வொவு பலவர் ணப் பூக்களை அவர் எங்கு கண்டவர்கள்.

சிற்றுற்றில் நீரையளிப்பருகினிட்டு ஆற்றங்கரையில் காலாற அமர்ந்து கொண்டார்கள். கனகவடிவேலர், துண்டை மணவில் விரித்துவிட்டு, வானத்தைப்பார்த்தபடி தலைக்குக் கீழ் கரங்களை வைத்தபடி படுத்தார்.

மனிதக்குரல்கள் எழாத ஒரு கானகத்தின் நடுவில், சிற்றுற்றின் கரையில் படுத்திருப்பது எவ்வளவு இனிமையான அனுபவம்?

முத்தையா அவரைத்தட்டி எழுப்பினான். அவன் விழிகளில் தேனே ஒன்று தென்பட்டது. மெதுவாக எழுந்தான். அவன் அத் தேனையை வெசு அவதானமாகத் தொடர்ந்து சென்றுன். கனகவடிவேலர் அவளைத் தொடர்ந்தார்.

தேனீ, அவர்களை வெகுதூரம் அலைகழிக்கவீல்லை. சற்றுத் தூரத்தில் காணப்பட்ட ஒரு பருத்த பாக்மரத்தின், கட்டுலனு காத துவாரம் ஒன்றினுள் புகுந்து மறைந்தது.

முத்தையா, தேனீ நுழைந்த விடத்தை கோடரியால் தட்டிப்பார்த்தான். எழும்பிய சத்தத்திலிருந்து, அம்மரத்தின் கோறை இருப்பது புலனுகியது. அவன் முகம்மலர் கனகவடிவேலரைப் பார்த்தான்.

கனகவடிவேலர் அவன் தேனெடுக்கும் அழகை வியப்போடு பார்த்தார்.

தேனீ நுழைந்த துவாரம் காணப்பட்ட இடத்தில், கோடரியால் மெதுவாகக் கொத்தி ஆறங்குலச் சதுரத்துவாரம் ஒன்றினால் முதலில் அமைத்துக் கொண்டான். பின்னர், வலது கரத்தை நுழைத்து உள்ளே தடவிப்பார்த்தான்.

“புகைபோடவில்லையா, முத்தையா?” எனக் கனகவடிவேலர் கீக்டார். அவன் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்துப் புன்னகத்தையி, மரத்தின் உச்சியைக் காட்டினான். மரத்தின் உச்சியில் காணப்பட்ட துவாரம் ஒன்றினுடாகத் தேனீக்கள் வரிசையாக வெளியேறுவது தெரித்தது.

முத்தையா வெகு பக்ஞவமாகத் தேன் கூட்டிலிருந்து. தேன் வதைகளைப் பறித்து எடுத்துக் கூடுவையில் திணித்துக் கொண்டான். விரல்களையும் நக்கிக் கொண்டான். ஒரு வதையின் ஒரு சிறு பகுதியைக் கணகவடிவேலருக்கும் கொடுத்தான்.

அவர் அதனைப் பிய்த்து ஒரு துண்டை வாயிலிட்டுக் கொண்டார்.

“எப்படி ஜயா, இருக்கிறது?”

“தேன்போல இனிக்கிறது...” என்று கூறிலிட்டு கனகவடிவேலர் சிரித்தார்.

“நான்கு போத்தல் தேறும்...” என்றான் முத்தையா திருப்பியாக.

“பாவங்கள், ஓல்லாவுக் கஷ்டப்பட்டுக் கேர்த்திருக்குங்கள்...”

“நாங்கள் எடுக்காவிட்டால், கரடி கட்டாயமாக எடுத்திருக்கும். கையால் அறைந்து பட்டையைத் தகர்த்துவிட்டு தேன் வதை, புழுவதை எல்லாவற்றையும் சாப்பிட்டிருக்கும்” என்றான் முத்தையா.

“பந்திக்கு முந்திலிட்டம்...”

அவர்கள் சிற்றுற்றின் கரைமோரமாக நடந்தார்கள். சிற்றுற்றின் நீர் அநிகம் பாயவில்லை.

“வேறு. பாதையில் போகிறுமா, முத்தையா?”

“ஓம் ஐயா...இப்படியே போனால் மணல் ஆறு வரும். அங்கி ருந்து தெற்கே போனால், சலம்பை ஆறு... அதைக் கடந்தால் அளிக்கவேறு”

மதியம் கடந்து, சூரியன் நடுவானிலிருந்து மேற்கே சரியத் தொடங்கினான். இருவரும் ஆற்றங்கரையிலிருந்து, தாம் கொண்டு வந்த உணவைச் சாப்பிட்டனர். சாப்பிடும்போது, கணகவடி வேலர் கேட்டார்.

“காட்டில் ஒரு மிருகத்தையும் காணவில்லை...நீ பயமில்லாமல் கோடாலி ஒன்றுடன் காட்டுக்கு வந்திருக்கிறோய்? ...”

முத்தையா அவரைப் பாாத்துப் புன்னைக்கத்தான்.

“மனிதரைக் கண்டால் மிருகங்கள் தூர் விலகிவிடும், ஐயா: இந்தக் காட்டில் யானை, சரடி இரண்டுந்தான் பயத்துக்குரியவை யானையால் தாக்கப்பட்டாரும் சரடியால் விருண்டப்பட்டவர்க் கும் பல்வரை எனக்குத் தெரியும்... யானையும் சரடியும் மனிதரைக் கண்டால் விலகிவிடும். ஆனால் தீமரென அவற்றின் முன் மனிதர் தோன்றினால் அவை திடுக்காடுபட்டு, தாக்கிவிடுகின்றன...”

அவர்கள் மேலும் ஒரு மனி நேரம் காட்டினாலே நடந்தங்களை சிரான் பாதையொன்று குறுக்கிட்டது. வண்டில்கள் சென்ற அடையாளம் தெரிந்தது.

அருகில் பறவைகள் பலவற்றின் சத்தமிடும் ஓலியும், சிறஞ்சில் களைப் படபடவென அடிக்கும் ஓலியும் எழுந்தன. வானத்தில் நீர்க்காக்கைகளும், கருமுசாக்களும் சஞ்சரித்தன. அவற்றிடையே பழுப்புநிறக் கூழைக் கடாக்கள் இரண்டு பறப்பதைக் கணகவடி வேலர் கண்டார்.

“கூழைக் கடாக்கள், முத்தையா...”

“இந்தக் குளத்தில் நிறைய இருக்குதுகள்...”

“அப்ப ஒருக்காப் பார்ப்பம்...”

முத்தையா அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். பின்னர் சொன்னான்.

“இந்தப்பாதையில் என் தும்பி முறையான ஒருவன் புலி... வெட்டி-இருக்கிறோன். நான் அவனை ஒருக்காப் பார்க்க வேணும் ஐயா உங்களுக்குக் குளக்கட்டைக் காட்டுறன். நீங்கள் அதால் நடந்து அப்படியே வாருங்கோ. குளக்கட்டு முடியிற இடத்தில் இந்தப்பாதையும் வந்து சேருது: அதில் நான் உங்களைச் சந்திக்கிறன்...”

கணகவடி வேலர் மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டார். வானில் பறக்கும் பறவைகளைக் குழந்தையின் ஆர்வத்துடன் பார்த்தார்.

‘குளக்கட்டில் சுவரை வீடுமொது ராத்தையா கேள்வும்
‘குளக்கட்டை விட்டு வேறு பாதையில் இறங்கி விடாதென்கோ,
ஐயா... பிறகு வழி மாறிவிடும்... வழி தெரியாவிடில் அப்படியே
அந்த இடத்திலே இருந்திடுக்கோ... எட்டுக்க அலையக்கூடாது...’

‘நான் குளக்கட்டாலிலே வாறன்...’

முத்தையா, கிழிறங்கி அணைக்கட்டின் அடிவாரத்தில் சென்ற
காட்டுப்பாதையில் நடக்க, கணகவடிவவர் குளக்கட்டில் நடக்க
தத் தொடங்கினார்.

குளத்தில் ஆபிரக்கணக்கான நீர்ப்பறவைகள் குவிந்து கிடப்
பது போலப்பட்டது. அவரைக்கண்டதும், பறவைகள் ‘படபட்’
வென இறகுகளை விரித்துப் பறந்து நடிக்குளத்தில் இறங்கி நீந்
தின. ஏராளமான கூழைக்கடாக்கள் நீந்துவதும், தலையை நீரி
லுள் அமிழ்த்தி மீன்களைப் பிடிப்பதுமாக இருந்தன. குளக்கரை
யில் வளர்ந்திருந்த மரங்களின் கிளைகளிலும் ஏராளமான பற
வைகள் காணப்பட்டன

அவர் அவற்றை இரசித்தபடி மெதுஞாக நடக்கத் தொடங்கி
ஞார். அகன்று காணப்பட்ட குளக்கடு படிப்படியாக ஒடுக்க
கத் தொடங்கியது. மருதமரங்கள் குளக்கட்டில் ஏராளமாக
வளர்ந்திருந்தன.

குளத்தினைப் பார்த்தபடி நடந்துவந்த அவரின் பாதங்களில்
ஏதோ தட்டுப்பட்டது. குனிந்து பார்த்தார். யானைகளின் வதி
திக்கும்பம் என்று மனம் ஒருக்கணம் திடுக்கிட்டது,

தனிமை உணர்வு. அவரைத் தவிர வேறு எதுவும் குளக்கட்டில் இல்லை.

யானைகள் வழியில் நிற்குமோ? திடீரென எதிர்ப்பட்டால்
அவைக் கிடுக்காட்டத்தில்.....’

நினைவு பயத்தைத் தந்தது. கணகவடிவேலர் வேகமாக நடக்கத்
தொடங்கினார். குளக்கட்டில் பாம்புப் புற்றுகளும் காணப்பட்டன.

குளக்கட்டு முடிவு பெறுவதாக இல்லை. இரண்டு கைமல்கள்
வரையில் அவர் நடந்திருப்பார். பயம் மனதில் விகவறுபமாகச்
குழந்தது. தன்கீட்டு யறியாமல் ஓடத்தொடங்கினார். நெற்றிடீல்
வீயர்வை துவிரிச்க நெஞ்சு படபடக்க அவர் ஒடினார்.

அவர் முன்னால் இரு உருவங்கள் திடீரென மரம் ஒன்றினுடைய
பின் மறைவதை அவர் கண்டார். அப்படியே நின்றுவிட்டார்.

‘திரும்பிப் போவோமோ’ என்ற எண்ணைம் எழுந்தபோது,
மரத்தின் மறைவிலிருந்து இரு இளைஞர்கள் வெளியில் வந்தார்
ஒர். அர்ஜான் மற்றுளில் துப்பாங்கிகள் இருந்தன.

“யாரி எங்கள்? என் இதைச் சமிவர்தியல்?”
 அவர் களக்கட்டில் வாவர நேர்க்கு சுர வத்தைச் சேன்
 னர். இனிமூலர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்
 “பட்டின் கிள் எங்கெ இருக்கிறியல்?”
 அவர் வீதியின் பெய்ரை சொன்னார்.
 “வீட்டு நப்பரைச் சொல்லுங்கோ” எ. ருதீரு இ னு
 கேட்டான்.

அவர் வீட்டு இலக்கத்தைச் சொன்னார்.

“அது உங்க வீடில்லை... அது சீராளன் வீடு...”

“நான் சீராளனின் அப்பா...” என்று வியப்பாடன் கனக
 வடிவெலர். அவர் முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது. “மபி
 சீராளன் எப்படி?”

“குகமாக இருக்கிறோன்... நீங்க இப்படியே போங்கோ...
 பாகைவாகம் எங்களை இங்க ஜெட்டைக மறந்து விடுகோ... சேடி...
 அவர்கள் இருவரும் அவ்விசுக்கில் சிர்காகு சிலார்
 மறைந்தார்கள். கனகவடிவெலர் சிலகணங்கள் கிலையாக நில்லி
 ருந்தார். இதயத்தென் அமைதி ஆகிழ்ந்தது போல இருந்தது.

காட்டுப்பாதையில் மத்தையா காத்திருந்தான்.

“நாச பபர் சு போனான்... ஒபா கஷ்டோமாந உங்களை
 காணவில்லை”

“இாண்டு விசித்திரமன பறவைகளைப் பார்த்தேன்...” என்
 ஞர் கனகவடிவெலர்.

அறுதுவெளிக் கிராமத்திலிருந்து, மேற்குப் பக்கமாக மூன்று
 கலமலை தூரம் சென்றால், ஒட்டக் கொள்ள மீணவக் கு யேற்
 றும் என்றினை அடையாலாம். இக்கு யிருப்பாகு அருளில்தான்
 கலம்பை ஆற, இரு கிளைக் காஸப் பிரிந்து மன்றத்துறை என்றும்
 உவரை ஆற என்றும் பெயர் பெற்றுக் கடலை அடைகின்றது. பதி
 ஸைந் மீணவக் கு பெற்பங்கள் இக்கு யிருப்பில், ரையோர மீன்
 பிடியை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

மாலைவேளை எலில் கனகவடிவெலர் ஒட்டக்கறையை நோக்கி
 சரியுங்க கனிகளின் பெருங்கிரங்களைப்பாடு கைப்பார்க்க
 படி, மணம் ஆயவந்த நடப்பா. ஆனால், இனமும் ஒருதட
 வையாவது அவர் ஒட்க்கறைக்குச் சென்றது கிடையாது.

அதீஶாக்கியில் டிட்சுக்ஸரயினிற்குத் முன்று பேஸ்களின்கூட்டுத் தில் மீசுவீக் தலையில் கார்த்தகோண்டு அவர்களை வீற்பதற் கார் அறஞுவெல்க்க வாலாரீகள். அவர்களில் ஒருச்தி, பெயர் பாக்கியும், அவர் வீர்யன் மன் சற்று நேரு தரித்து நின்று, “ஐயா” என்று குல் தநவாள்.

கணவடிவோல் + வல்லின் வாழ்க்கையாளராக மாறிவி, டார். மூன்று மைல்கள் தலைச்சுபையுடன் அவள் நடத்தி வளவுதைக்காண அவர்க்குப் பிதா மாகனிக்கம். சிலவேளைகளில் மயில்மையைக் கொண்டு அவனுகுத் தேநீர் தரச் சொல்வார்.

கணவன் இாலில் பிடிக்க வரும் மீன், பகலில் ஏடுத்தச் சென்ற விற்றுவாவது மனைவியின் கடமையாக அமைந்தது. ஒடக்கரை மீனவாக்க தக்க வருவாய் கிடைப்பதில்லையென்றும் பிரக்கின்ற பழு மீன்களைபும் உண் நல்லவிலைக்கு விற்குமுடிய வில்லையென்றும் பாக்கியும் அக்கடி குறைபட்டுக் கொள்வாள் கொட்டுகிற மீனைக் கருவாடாக்கி, சிப்பமாகக் கட்டி, பட்டினத் திலிநுக்கு வரும் வியாபாரிகளுக்கு அவர்கள் மதிக்கும் அநியாய விலையில் விற்க நேரிடுவசாகக் கூறுவாள்.

“என் அப்படி விற்கிறிய...?”

“விற்காமல் என்ன சொல்து வேறுயாருக்கு விற்பது?”

“நீங்களே பட்டினத்திற்கு எடுத்துச் சென்று விற்கிறது தானே...?”

“எங்களிடம் ஒரு எஞ்சின் போாடும் இல்லை. கட்டுமரத்தில் அவ்ளவு தூரம் தநுவாடுச் சிப்பங்களைக் கெண்டு கோகமடியான்... அங்கிருந்து காங்கிர வியாபாரிகளுக்கே விற்கிறேன்... வேறுவழியில்லை...” என்பாள் பாக்கியும்.

அறஞுவெளியில் எப்படி மீன் வியாபாரம்?”

“பட்டின விலைக்கு இங்கு விற்கமுடியுமா? ஏதோ சுமாரா போகுது...”

அவர் தான் ஒருநாள் கதையோடு கதையாக புதியதொரு சங்கதியையும் கூறினார்.

“நேற்று ராத்கிரி பெரியதொரு இஞ்சிகி வள்ளம் ஏடுக்களைக்கு வந்தது... அதிலிருந்து பலர் மூடைகளுடன் இறங்கி மணல்றிறப் பக்கமாகப் போனார்கள்... எந்த வள்ளம் உடனை திரும்பிப் போய்விட்டது. பிறகு, பெரியதொரு கப்பல் கடவு இருந்து கொண்டு கரையெல்லாம் ‘லையிற்’ ஆடித்துப் பார்த்தது... என்னென்டு ஒன்றும் புரியவில்லை.”

வணவடிவில்கள் சிந்தனையில் ஆர்த்தார். இதை பிராமக்கு ஆம் தான் எதிர்பார்க்கும் அவைதியும் நிம்முகிய கிளடக்காத போய்சிழுமோகங்கள் என்னை எழுந்தால் சிராமத்தின் அமைதி அழிவதற்கான அறிகுறிகள் உருவாகும் நிகழ்வு ஸ் தோன்றுவதைப்பட்டது.

மாஸீ வெளையில் ஓடக்கரை நோக்கிச் செல்லும் மணல் பாகதையில் நடக்கும்போது, மனதில் பலவேள சிந்தாகள் எழுகின்றன. யாவற்றையும் மீறி, சிராளனின் நிலைவு அடிவயிற்றைப் பிசைந்து, நெஞ்சிலிப்பத்து.

மணலாற்றின் ஏந்த மணலை பாகதை அல்லாத படத்து சென்றது. தொடர்க்கால நடக்காது, மணலாற்றின் கரையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

மேற்கூரைக் கோட்டத்திரள்ளன் நெஞ்சிப்பாக எரித்தன.

காட்டுப்பக்கமிருந்து, கொளிள் மாடத்துக்கட்டிய பிரம்புத் தடிகளைச் சுமந்த டி. ஒரு காலிதலை காட்டின் நடக்குவதன். அவனை அவர் அரியார். கால்லீல் பிரம்பு கெட்டுப்பிழைக்கும் சிராமத்து மகன்களை அடக்கி மாஸீ வெளைகளில் அவனை அரியார் என்றித்திருக்கிறார்.

அவரைக் கண்டால் அவன் தொலில் கூந்தாக்க பிரம்புத் தடிகளைக் கிழே பேச்துவிட்டு, அவர் முன் ஏற்ற விலகி அயரித்தான்.

“என்ன ஜூபா, இதேலை கிருக்கிறியன்?” என்று ஒர்லீஸ் பொட்டன். அங்கு யெட்டு வெக்கிக்கொள் எப்படி அப்பெய் அவனுக்கு நிலைத்து கண்பது அவனுக்குத் தெரோ, அறுகு வெளியிருப்பு வெட்டுகின்ற தொழிலை. அவன் ஒரு கூட்டுரே செய்து வாகின்றான், ஆற்றால் கரயோராவனி - என்ற பரந்து கிடக்கும் பிரம்புகளை அடிக்காது, உதவி எடுப்பதற்குத் தனித்திறகை வேண்டும்.

மாத்தைறவினி ஒந்து ஆற்றாடங்களுக்கு முன் சிங் எபாஸ் ஒருவர். இந்தக்கிராமத்திற்கு அடிக்கடி வருவார். அ-சே-ட் சேர்ந்து வெத்திலையும் பிரம்பு வெட்டக் காட்டிற்குப் போய் வந்கான். அவரையிருந்து ஏற்றுவெள்ளட கொழித் தான் இது இப்போது பாஸ் இஷ்டு வதுவதில்லை. வெத்திலையாக அததொழிலை விட்டுமிடியவில்லை.

காரணம், அவனுக்கு வேறு தொழில் கொரியவி. ஸி. கே ரித்த பிரம்புகளைப் பட்டுவதற்கு விடுந்து அந்த ஒதுவன் வாட்சிக் கெல்யான், அவன் கொடுக்கும் விழு பிரமாதங்காக ஒல்வாயிடி

ஒம் அவன் கொடுக்கும் பணத்திட்டான் வெத்திலையின் குடும்பம் ஒடியது.

“என்ன யோசனையாக இருக்கிறியல்? ” என்று வெத்திலை மீண்டும் கேட்டான்.

“ஓஸ்ருமில்லை... அதசீ வெத்திலை, எப்பவும் இப்படிபே பிரம்பு வெட்டப் போறியே? இப்ப ஆர் பிரம்பிலே கதிரை பின்னுகினம். பிளாஸ்ஸிக் வயர்களாலேயெல்லோ பின்னுகினம்...”

“எதிலை பின்னினாலும் ஐயா, நீங்கள் இதந்து பாருங்கோ மீண்டும் பிரம்புக்கு வருவினம்...”

தாரத்தில் மனஸ்விதியில் புழுதி கிளம்பியது. மோட்டார் சயிக்கில் ஒன்று அடக்க கிராமத்தின் வீதியில் முதன் முறையாக விரைந்து வந்தது. அதையின் ஆத்மாவைச் சிறைத்துச்சீர்யித்த படி, புகையைக் கக்கிச் சூழலை மாசுற வைத்தாராய் விரைந்து வரும் அந்த மோட்டார் சயிக்கில் கிராமத்தின் புதியதொரு பிறப் பின் ஆரம்பத்திற்கு வித்திவெதாக அவர் உணர்ந்தார்.

பாதையில் நின்றிருந்த மாடுகளும், ஆடுகளும் மோட்டார் சயிக்கிளின் ஓலிகேட்டு விரைந்து தெறிகெட்டு ஒடின. கிராமத்தவர்கள் பலர் கூடி வேடிக்கை பார்த்திருப்பரார்கள்.

கனகவடிவேலரின் மனதில் சூகுக்கென்று ஏதோ கைத்தது. இன்தெஷியாத வேதனை ஆழ்மனதில் விரிந்தது.

செல்வச்சந்திரன் அவர் அருகில் வேகமாக வந்து, மோட்டார் சயிக்கிலை நிற்பாட்டினான். மோட்டார் சயிக்கிளில் இருந்தவாரே அவரைப் பொருமிதமாகப் பார்த்தான்.

“இங்கை ஒரு வாகனமில்லாமல் எதுவும் செய்யமுடியாது. சேர். அதூான் வாங்கினான்... பட்டினத்திலேயிருந்து இரண்டு மணி நேரத்திலை இங்க வந்திட்டேன். எவ்வளவு நேரமிச்சும்?”

“என்னவிலை விதானையார்?” என்று வெத்திலை கேட்டான் “இருபத்திரண்டாயிரம்ரூபா...”

“ஆ... இருபத்திரண்டாயிரமோ...?” என்று வியப்பின் எல்லையில் வெத்திலை வாயைப் பிளந்து நின்றன. இருபத்திரண்டு ரூபாய்களைக் கூட ஒருநாளைக்கு முழுமையாகக் காணுத இந்த மனிதனின், மனதில் ஆசையை இந்த யந்திரம் படரவிட்டுள்ளது

கிராமத்தவரின் தேவைகள் கூடப்போகின்றன. அத்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வாய்ப்பில்லாமல், துயரத்தில் ஆழப்போகிறார்கள்.

“வாற கிழமையிலிருத்து அறுகுவெளிக்கு பஸ் ஓட்டப்போ குது சேர்! ஒருவிதமாக ஏ. ஜி. ஓ. வைக் கொண்டு, கூட்டத்

தில் சொல்லுவிச்ச ஒத்துக் கொண்டிட்டினம். இனி இந்தக் கிரா மத்துக்கு விடிவுதான்...”

பஸ் ஓடுவதால் ஒரு கிராமத்துக்கு விடிவு வந்து விடுமெனச் செல்வச்சுற்றிரன் நம்புகிறோன். யழகம் மாருத இந்தக் கிராமத் தின் நிம் திவைக் குலைத்துவிடும் நவீனத்துவத்தின் வருகைகள் என அவர் எண்ணமிட்டார். நவீனத்துவத்தின் வருகையைத் தடைப்படுத்த முடியாது தான்.

இனி அடிக்கடி இக்கிராமத்தைப் பஸ்சில் பட்டினம் போவார்கள்... புதிய தேவைகளைப் பழகிக் கொள்ளு ஷார்கள். தேவைகள் கூடக் கூடப் பணம் தேவைப்படும். பற்றுக்குறையினால் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளவியலாத ஆற்றுமையீனால், குடும்பங்களின் பிரச்சினைகள் தலைதூக்கும்.

தனிமனித நிம்மதி குலைய, கிராமத்தின் அமைதியும் அழியும். பஸ் முதன்முதல் இந்தக்கிராமத்துக்கு வருகிற நாளைப் பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடப்போகிறோம். ஜீ ஏ. வாரூர்... அன்றைக்கே இந்தக் கிராமத்தில் ஒரு வாசிக்காலையையும் தொடங்கப் போறு. நீங்களும் பங்குபற்ற வேண்டும், சேர்...” என்று கூறியவாறு அவன் மோட்டார் சயிக்கிலை ‘ஸ்ராட்’ பண்ணி, ஒடக்கரை நோக்கி வேகமாகச் சென்றான்.

“எங்கட கிராமத்துக்கு எல்லாம் வரப்போகுது...” என்ற படி வெத்திலை, பிரம்புக்கட்டை எடுத்துத் தோளில் வைத்துக் கொண்டு நடந்தான். கனகவடிவேலர் அவனைத் தொடர்ந்தார்.

செல்வச்சந்திரனின் மோட்டார் சயிக்கில் கிளப்பிவிட்ட புழுதி இன்னமும் பரதையில் அடங்கிவிடவில்லை.

இருள் கவிந்தது. மன்னை மூடியவேலோயில் அவர் வீட்டிற்கு வந்தார். தலைவாசலில் அரிக்கன் லாம்பைக் கொழுத்தி மாட்டு விட்டிருப்பாள், மயிலம்மை.

அவனைக் காணேம். வீடு இருளன் அமிழ்ந்து கிடந்தது. நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து, விளக்கை ஏற்றி மாட்டியபோது மயிலம்மையின் வீரிட்ட அழுகரல் எழுந்தது. அவன் தன் சூடு சையிலிருந்து பெருங்குரவில், “என்றை ராசாவே” என்று அல்லினான்.

கனகவடிவேலர் விரைந்து, மயிலம்மையின் குடிசையை நோக்கி ஒடிச்சென்றார். அவன் குடிசைக்குள்ளும் வெளியிலும் பலர் குழுமி நின்றார்கள். உள்ளே பெண்கள் கட்டியணைத்து அழை குரல் கேட்டது.

“மாரியப்பன் செத்துப் போனன், ஜயா...” என்றுன் கந்தசாமி.

“இந்தமட்டிலாவது போனானே...?” என்றான். இன்னொருவன்
“நல்லாக்கிடந்து அழுந்திவிட்டான்! இனிதான் மயிலம்மை

க்கு நிம்மதி...”

கனகவடிவேலரின் செவிப்பறைகளில் பலரின் வார்த்தைக் கூடும் விழுந்து ஒலித்தன. மயிலம்மை விதவையாகிவிட்டாள். எந்த நெற்றித்திலக்ததைத் பாதுகாக்க அவள், கஷ்டப்பட்டாளோ அது அழிந்துவிட்டது.

அவர் பிரேதத்தைத் தரிசிப்பதற்காகக் குடிசைக்குள் நுழைந்தார். அவரைக்கண்ட மயிலம்மை துயரத்தை அடக்க முடியாத வளாக ஒடிவந்து அவர் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு பெருங்குரவில் அழுதாள்.

“ஐயா... என்றை ராசா போயிட்டார்...”

அவர் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது. விழிகளில் நீர் பனித்தது. வெளியில் வந்தார்.

செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு முத்தையா ஒடிவந்தான்.

“மயிலம்மையின்றை இறுதிச்சடங்கை வடிவாகச் செய்துவிடு முத்தையா நான் செலவு செய்கிறேன்...” என்றார் கனகவடிவேலர்.

கரும்பாலீப்புலவில் அன்றிரவு சோகம் குடிகொண்டிருந்தது. இடையிலையே சோகம் தாளாமல் மயிலம்மை வீரிட்டுக்கத்து வது இரவின் நிசப்தத்தைக் குலித்தது.

கனகவடிவேலர் தனது வீட்டின் திண்ணையில் சாய்ந்து படுத்திருந்தவாறு வான்ததைப் பார்த்தார். நட்சத்திரங்கள் கண்களைச் சிமிட்டி சிரித்தன.

‘யோகம்...’

இதயத்தின் கதவங்களைத் தட்டியவாறு ஒரு குரல் ஒலித்தது. அவரோடு வாழ்ந்த அவள்; மனைவி, நான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன் ஒரிரவு இப்படித்தான் அவர் முற்றத்தில் அமர்ந்தி ருந்தார். உள்ளேராலில் அவள் மரணப்படுக்கையில் கிடந்தாள் சுற்றிவரப் பிள்ளைகளும் உறவினர்களும் நின்றிருந்தனர்.

பிள்ளைகள் விம்மினார்கள்.

அந்தக் கோலத்தில் அவளைக் காணும் தெரியம் அவருக்கு இருக்கவில்லை.

எவ்வளவு இனிய நாட்கள்?

அவளோடு வாழ்ந்த நாட்களின் இனிய நினைவுகளை அவர் இரை மீட்டுப் பார்த்தார். புதுமணப்பெண்ணுக அவள் தன்னருகில் அமர்ந்திருந்ததிலிருந்து, இன்று அரைவயதில் மரணப்ப

உக்கையில் கிடப்பதுவரையில் வாழ்வின் இனிய பக்கங்கள் புரட்டப்பட்டுள்ளன.

‘யோகம்... உன்னை இழந்து வாடுகிறேன்?’

இருந்தாற்போல ஹோலில் வீரிட்டமுகுரல் ஒவித்தது. அவர் புரிந்து கொண்டார். இதயம் ஒருகணம் நின்று, துடித்தது.

“டடி...” என்றபடி சீராளன் வெளியில் ஓடிவந்தான். அவனுக்கு அப்போது பதின்மூன்றுவயது. தர்யின் அரவணைப்பில் வாழ்ந்தவன். யோகத்தின் செல்லப் பையன்.

“டடி... மம்மி போயிட்டா... மம்மி எங்களை விட்டுப் போயிட்டா... மம்மி... ஐயோ... மம்மி...” என்று அவன் பெருங்குரலில் அலறியவாறு ஓடிவந்தான். அவர் அவனைத் தன்னுடன் அணித்துக் கொண்டார்.

“டடி... இனி மம்மி வரமாட்டாவா...? வரமாட்டாவா டடி...?”

அவர் அப்படியே கண்களை மூடிக்கொண்டார். மோட்டார் சயிக்கில் ஒன்று வாசவில் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக் கிட்டு விழித்துக் கொண்டார். தான் இருப்பது அறுகுவெளி என்பது ஒருகணம் மறந்துபோக, பட்டின வீட்டில் இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டவர், மயிலம்மை அழும்குரல் கேட்டதும் சுய நினைவுக்கு வந்தார்.

கிராமத்தின் குரல்கள், யந்திரத்தின் குரலுள் அடங்கிவிடப் போகின்றனவோ?

செல்வச்சந்திரன், மயிலம்மையின் குடிசைக்குச் சென்று மாரி யப்பனின் சடலத்தைப் பார்த்துவிட்டு, அவர் வீட்டுக்கு வந்தான். திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“மயிலம்மைக்கு ஒரு சனிவிட்டுது... எத்தனை வருசமாச் சாகாமால் கிடந்திருக்கிறோன்...” என்றான், செல்வச்சந்திரன். அவன் வார்த்தைகள் கனகவடிவேலரின் உள்ளத்தில் வேகமாகவும் கொடு ரமாகவும் தாக்கின.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது... அவனுக்கென்று இருந்த ஒரு துணை போயிட்டுது...”

“என்ன துணை, சேர்? அவனுக்கு அவன் இருந்தும் இல்லாதது போலத்தான். அவனுக்கு அவனுல் என்ன குடும்பச்சும்? ..” என்று சிரித்தான், அவன்

“குடும்பச்சும் வாழ்க்கையின் ஒரு முக்கிய அம்சம்தான்! ஆனால், அதுதான் வாழ்வாகாது. பாரம்பரியக் கட்டுப்பாடுகளுடன் தம்மைச் சிறைப்படுத்தியிருக்கும் நம்நாட்டுப் பெண்கள்

உடல் வாழ்க்கையிலும் பார்க்க உளவாழ்க்கையில் திருப்தி காண்கின்றார்கள். நீர் சொல்வது போல குடும்பக்கம் மட்டுந்தான் வாழ்க்கை என்றால், நிச்சயமாக நான் சொல்வேன் நமது சமூகத்தில் நாற்பதுசத விதமான பெண்கள் தங்கள் கணவரிமாரை விலத்தி... டிவேர்ஸ்... பண்ணீயிருப்பார்கள்...”

செல்வச்சந்திரன் வியப்புடன் அவரைப் பார்த்தான். அவர் தொடர்ந்தார்.

“அப்படி நடக்காததற்குக் காரணம்... எங்கள் பெண்களின் பெருமை கிடைத்ததோடு திருப்திகாணும் பண்பு... இவ்வளவு தான் என்று எண்ணும் நிலைமை.. நம்நாட்டுப் பெண்களுக்கு முதலனுபவம் கடைசி அனுபவமும் கணவனால்தான் கிடைக்கிறது. மேலத்தேயப் பெண்களைப்போல, பலபண்டங்களின் குவைகளை அறிந்தபின், ஒருபண்டத்தை தெரிவு செய்யும் அனுபவம்...”

“இது சரியா?...”

“நல்ல கேள்விதான். ஆனால், நமது சமூகத்தில் ஆழமார் வேறான்றிப்போனா...”

அவன் வேகமாகக் குறுக்கிட்டான்:

“இது சமூகச்சிறை, சேர்! வாழ்வை ஒவ்வொரு கணத்திலும் அனுபவிக்க வேண்டும். அதற்குத் தடைகள் இருக்கக் கூடாது...”

அதை நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன். ஆனால், பிறருக்கு இடைஞ்சல் கொடுப்பதாக இருக்கக் கூடாது...”

“என்றாலும், மயிலம்மைக்குச் சரியான தலைக்கெறுக்கு கொஞ்சம் அழகாக இருக்கிறான் என்பதனால் வந்த கெறுக்கு...” கனகவடிவேலர், அவனை ஆழமாக அளவிடுமாப்போலப் பார்த்தார். அவன் மனதின உட்கிட்கையை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

மயிலம்மை, செல்லம்மா மாதிரி இல்லை

“கணவனை இழந்து பரதவிக்கும் ஒரு பெண்ணைப்பற்றி இப்படிப் பேசக்கூடாது, தம் பிரி”

செல்வச்சந்திரன், தன் தவறைப் புரிந்து கொண்டு, மௌனமாக இருந்தான்.

மயிலம்மையின் அழுகை அந்தக் கரும்ப ஸிப்புலவின் இருளைக் கிறிக்கொண்டு, இடையிடையே எழுந்தது. மாரியப்பன் உண்மையில் கொடுத்து வைத்தவன் தான். உள்ளமுருகி கண்ணீர் விழும் அன்பான மணவியை அவன் அடைந்திருக்கின்றான்.

செல்வச்சந்திரன் விடைபெற்றுச் சென்றதன் பின்னர். கனகவடிவேலரால் உறங்க முடியவில்லை. திண்ணையில் உட்கார்ந். வாறு வானத்தில் எதையோ அர்த்தமின்றிப் பார்த்தார். நட்சத்திரங்கள் சிதறிக் கிடந்தன.

மனிதர்களின் இரவு நடவடிக்கைகளை வானத்திலிருந்து ஆயிரம் கணக்கள் அவதானிப்பதாகவே அவருக்குட்பட்டது.

கௌநிறைய முதலிப்பழங்களை அள்ளி, அவரிடம் மயிலம்மை நீட்டினால். உருண்டையான கமிலநிறப் பழங்களைக் கனகவடிவேலர் ஒருகணம் உற்றுப்பார்த்துவிட்டு, அவளை ஏறிட்டுப்பார்த்தார். அவர் பார்வையில் தெரிந்த அர்த்தத்தை அவள் புரிந்து கொண்டாள்.

“முதலிப்பழம்; ஐயா... சாப்பிட்டுப்பாருங்கள்...”

அவர் அவற்றை வாங்கிக் கொண்டார், புனியம்பழ ஒடுமா திரி, உள்ளிருந்த வெண்பழுப்புப் பழத்தை கோது மூடியிருந்தது. கோதை உடைத்துவிட்டு, பழத்தை வாயிலிட்டுக் கொண்டார். விதையைச் சுந்றியிருந்த பழச்சதை, வெகு இலகுவாக விதையை விட்டு விலகி, வாயில் இனிப்பாகக் கரைந்தது. அதன் சுவை அவருக்குப் பிடித்துக் கொண்டது. வாயிலிருந்த விதையைத் துப்பி விட்டு, இன்னேரு பழத்தைச் சுவைக்கத் தொடங்கினார்.

“நல்லா இருக்கிறது, மயிலம்மை! முன்னர் ஒருபோதும் இப்பழத்தை நான் சாப்பிடவில்லை... நம்புட்டான் மாதிரி இருக்குது என்ன பெயர் சொன்னேய?!”

“முதலிப்பழம் ஐயா.. மூன்றுண்டுகளுக்கு ஒருமுறைதான் இந்தப்பழம் காய்க்கும் .. இந்தவரியம் கனக்கக் காய்த்திருக்கிறது இனிக்கொஞ்ச நாளைக்குக் கிராமம் முழுவதும் முதலிப் பழமாகத்தான் இருக்கும்...” என்று மயிலம்மை புன்னகைத்தாள்.

கணவன் இறந்து நான்குமாதங்களாகின்றன. இழப்பின் கவலையைஅவள் படிப்படியாக மறந்து வருவதாகப்பட்டது. எனினும் அவள் நெற்றியின் வெறுமை அவள் இழப்பின் நட்டத்தைப் பறைசாற்றுவதாகத் தெரிந்தது.

மனச்சமையை மாற்றும் மருந்து காலம்தான். அவள் பகல் வேளையில் பெரும்பொழுதை அவர் வீட்டில் கழித்தாள். முன்னர்போல அடிக்கடி தன் குடசைக்கு ஒடிச்செல்லவேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. அவர் கொடுத்த சம்பளத்தில், புதிதாகச் சேலை ஒன்றும் வாங்கிக் கொண்டாள்.

“இன்னும் கொஞ்சம் பழம் தரவா?”

“வேண்டாம்... போதும்! அதுசரி மயில்லை, நேற்று உன் ஜெப் பெரிய கமக்காரர் கூப்பிட்டனுப்பினாரே...?”

அவள் சிலகணங்கள் எதுவும் பேசாமல், எங்கோ வெறித்துப் பார்த்தார்கள். அவள் விழிகளில் துயரத்தின் சுவடுகள் குடி கொண்டன.

“அவர் அங்கு வந்து இருக்கட்டாம்.”

“போகப் போகிறூயா...”

“இல்லை... எனக்கு அங்கு போய் அவர் வீட்டில் இருக்க விருப்பமில்லை. அவருடன் ஒரேயிடத்தில் நிம்மதியாக இருக்க அவர் சரியில்லை...” என்று கூறிவிட்டு, அவள் தரித்து நிற்காது, அடுக்களைக்குள் புதுந்து கெரண்டாள்.

கனகவடிவேலர் ஒருதடவை தண்ணைச் சிலிரத்துக் கொண்டார்; உதடுகளில் புன்முறுவல் படர்ந்தது. பெரிய கமக்காரரிடமும், மயில்மைக்குக் கசப்பான் ஒரு அனுபவம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பெரிய கமக்காரருக்கு அறுபதுவயது இருக்குமோ?

வயதுக்கும் விருப்புக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது. பெண் இருக்கும்வரை ஆண்களின் ஆசையும் குறையப்போவதில்லை.

மத்தியானம் சாப்பிடும்போது அவள் தாங்கவே கொண்டார்.

“உங்களிடம் வேலைக்கு இருக்கிறன் என்று பெரியகமக்காரருக்குச் சொன்னேன். ‘சரி சுதி! அவர் போனதும், இங்கை வேலைக்கு வந்துவிடு.. என்றார்...’”

கனகவடிவேலர் அவள் கூறியவற்றை மனதில் வாங்கிக் கொண்டு, தலையைக் குனிந்தவாறு சாப்பிட்டார். அவள் சற்று நேர மெளனக்கழிவில் மீண்டும் மெதுவாகச் சொன்னாள்; “குடி சையில் ராவில் தனியாவா இருக்கிறூய் என்று கேட்டார்.”

கனகவடிவேலர், நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தார். அவள் அவர் கண்களைச் சந்திக்க முடியாதவளாக, முகத்தை எங்கோ பார்ப்பது போலத்திருப்பிக் கொண்டாள். விழிகள் நீரைச் சுமந்தன.

“சிலவேளைகளில் பெரியகமக்காரர், செல்லம்மாவின் குடி சைக்கு அவள் புரியன் இல்லாத வேளைகளில் வந்து போறவர். எனக்கு பயமாக இருக்கிறது, ஐயா! இந்த உலகத்தில் பயங்கர மாண பிராணிகள் இந்த ஆண்கள்தான்! ஆற்றிற்கு சூளிக்கச் செல்ல முடியவில்லை... புதியவிநாக்கையார் வம்புக்கு அழைக்கிறார். தன் மனவியையே மேயவிட்டுவிட்டு, கந்தசாமி என்னைப் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறான்! பெரியகமக்காரர் தனியவா இருக்கிறூய் என்று கேட்கிறார்...”

கனகவடிவேலருக்கு இவற்றைக் கேட்க ஒருபுறத்தில் சிரிப் ப்பும் மறுபுறத்தில் வேதனையும் வந்தன.

“என்ன செய்யப் போகிறோ, மயிலம்மை?”

“அதுதான் எனக்குத் தெரியவில்லை, ஐயா...! இந்த உலகத் தில் ஒருசென் தனியாக வாழவே முடியாதா...”

அவளின் வார்த்தைகள். அடிமனதிலிருந்து ஐளித்த சத்திய வார்த்தைகளாக அவருக்குப்பட்டன. அவளை அவர் சரிவரக் கணித்திருப்பதாகவே நினைத்தார். அவருடன் அவள் பழக நேரிந்து, ஏழுமாதங்களாகின்றன.

அவளின் செஜல்களில், பேச்சில் எதுவிதமான தப்பென்னை மும் ஏற்படக்கூடிய நிலையை அவர் உணரவில்லை. தனும் பாதகுடம் என அவர் என்னிட்கொண்டார்.

அவள் கேள்விக்கு அவரிடம் விடையிருக்கவில்லை. சாப்பிட்டு விட்டு எழும்போது அவர் அவளை ஏறிட்டுப் பாரித்தார்.

“உன் ஞிடிகையில் இருக்க உனக்குப் பயம் என்றால், நீ இங்கேயே இருக்கலாம்”

அவள்முகத்தில் ஏற்பட்ட உணர்வுகளின் மாற்றங்களை அவரி அவதானிக்க விழையவில்லை. சையைக்கழுவி விட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார். அவள் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தன் குடிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டாள்.

“என்னுல் உங்களுக்குக் கிட்ட செயர் வரக்கூடாது, ஐயா..”

அவர் வேறொதுவும் பேசவில்லை. திண்ணையில் ஓய்வாகச் சாய்ந்து கொண்டார். அப்படியே அமர்ந்து தூங்கிவிட்டார்.

அவர் கண்களை விழித்தபோது, அவர் முன் முத்தையா நின்றிருந்தான்.

“முத்தையா, நீ எப்போது வந்தாய்?”

“இப்பத்தான்... நான் வந்ததும் நீங்கள் முழித்திட்டியள்...”

அவர் எழுந்து திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“நீ புறப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தால், முதலிப்பழம் பறக்கப் புறப்பட்டது போல இருக்கிறது...?”

முத்தையா வியப்புடன் அவரைப் பார்த்தான்.” எப்படி உங்களுக்குத் தெரிந்தது?”

“எப்படியோ...?”

“நீங்களும் வாறியளா? உங்களுக்குத்தான் காட்டுக்கை திரிந்தென்றால் விருப்பமாச்சுதே...?”

“இரு வாறன்... முத்தையா...”

அவர், சிலநிமிடக்கழிவில் அவனுடன் புறப்பட்டார். அவர்கள் சலம்பை ஆற்றைக் கடந்து, காணகத்துன் புகுந்தசர்கள், பிற்பகல் கீமணி இருக்கும்.

காட்டில் வெகுதூரம் அவர்கள் நடக்கவிட்டிலை; ஆற்றின் கரையோசமாகச் சிறிதுதூரம் நடந்து வடக்கே திரும்பியதும் காணப்பட்ட வெட்டையின் முடிவில் முதலிமரங்கள் பழங்களுடன் சிலிர்த்துப்போய் நின்றன. மரங்களில் பறித்தும், நிலத்தில் பொறுக்கியும் முதலிப்பழங்களைச் சுலைத்துக் கொண்டிருந்த குருகுகள் அவர்களைக்கண்டதும். கிளைதாவி காட்டினுள் புகுந்து மறைந்தன.

முத்தையா, மரமொன்றின் ஏறிக்கில கிளைகளை ஒடித்துத் திழே போட்டான். கனகவடிவேளர், கிளைகளை எடுத்துப் பழங்களைப் பறித்து முத்தையா கொண்டுவந்திருந்த கடகத்திலிட்டார். சிலபழங்களை உடைத்து வாயிலிட்டுக் கொண்டார்.

“இரு விசயம் தெரியுமே, ஐயா...?”

மரத்திலிருந்த முத்தையாவை அவர் அண்ணாது பாரித்தார் என்ன?”

“பழையவிதானையாரின் மோஞ்சுக்குக் கலீயாணம் நிதிசயமாக விட்டது...”

“செல்வச்சந்திரனு மாப்பின்னோ?”

முத்தையா, மரத்தைவிட்டு வேகமாக இறங்கிக் கிழே வந்தான். அவன் ஒகத்தில் வியப்பு.

“உங்களுக்கு எப்படித்தெரியும்?...”

“எப்படியோ?...” என்று அவர் சிரித்தார்.

“பாவம், லக்சமி.....” என்று அங்கலாய்த்தான் முத்தையா, பெரியவிதானையார் தீரவிசாரியாமல் காலை விடுகிறார்...”

“என்ன விசாரிக்க இருக்கிறது! செல்வச்சந்திரனுக்கு என்ன குறை?...”

“என்ன குறையோ?—”

“பெண்கள் விசயத்தில் கொன்றும் சபலம் கூட.. அவன் எவுதான்?”

“உங்களுக்கு என்ன தெரியும், அவனைப்பற்றி அவன் இந்தக் கிராமத்தில் ஒன்று ரெண்டோட்டபோ தொடுப்பு? கைசமிப்பெண்ணைதானும் தூக்கி வளர்த்தான். உங்களைக்கொல்லி, விடப் போகிறேன்... ஐயா...”

“அப்ப கவியாணம் நடந்து போலத்தான், ஏந்தப் பெண் ஆனும் தங்களுக்கெய்க்க வருபவன், ஒரு விடைத்தில் மட்டும் அனுபவமுள்ளவனுக்கு இருப்பதை கிருங்கமாட்டானே; இந்தக் கம-

யான்த்தை நீ தடுத்து நிறுத்தி விடமுடியாது! பெரிய விதானை யாருக்குச் செல்வச்சந்திரனின் நடத்தை தெரியாமலா இருக்கும்... தெரியாமலா, அவனுக்கு மோட்டார் சயிக்கில் வாங்கப்பணம் கடனுக்க் கொடுத்திருப்பார்?...”

“ஜூயாவுக்கு இந்த ஊரில் நடக்கிறது எல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது...”

அவர்கள் திரும்பி வரும்போது முத்தையா புதியதொரு சங்கதியை மெதுவாகக் கூறினார்கள்:

லக்கமிப் பெண்ணின் மனச்தான் எனக்குப் புரியவில்லை....

கனகவடிவேலர், முத்தையாவைத் திரும்பிப் பார்த்தார். வான்தில் பறவையொன்றின் சிறகடிப்போசை எழுந்தது வான்தைப் பார்த்தார். பெயர் தெரியாத பறவையொன்று தென் திசைப் பக்கமாக மெதுவாகப் பறந்து சென்றது.

“இந்தப் பக்கத்துக்குப் புதியபறவை...”
என்றால், முத்தையா.

“நீ ஏதோ சொன்னாயே? ..”

“ஓமோம்... லக்கமியைப் பற்றித்தான். அந்தப் பொடிச் சியின்ர மனச்தான் எனக்குப் புரியவில்லை... ஒரு பெண்ணின் மன கில் எத்தனை பேருக்கு இடமிருக்கும் ஜூயா? ..”

அவன், அவரை வினாவோடு பார்த்தான்.

“எனக்குத் தெரியாது...”

“ஒரு விடயம் சொல்லுறன்... ஒருவருக்கும் கூறக் கூடாது’ ஜூயா... பெரியவிடத்து விடயம்...லக்கமி,இன்னென்று இளைஞரை நெருக்கமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததை நான் இரண்டு மூன்று தடவை கண்டிருக்கிறேன். ஒரு நாள் அதிகாலை... நிலம் தெரியாத இருளில் லக்கமியும் அவனும் நின்றிருந்தார்கள்... அவன் விம்பி விம்பி அழுத்தைக் கேட்டேன்! என்ன அவர்கள் காணவில்லை... இன்னென்று நான், பின்னையார் கோவில் வீதியில் அந்த இளைஞரை அவன் பேசியதைக் கண்டன்... போன்றிழமை சலம்பை ஆற்றங்கரையில் அவர்கள் ஒருவர் கரத்தை ஒருவர் பற்றியபடி நிற்கும்போது கண்டன். ஒரு வருடத்திற்கு மேலாக அவர்களுக்குள் தொடர்பு இருப்பதாக எனக்குட்படுகிறது. ஜூயா... அப்படி யிருக்க செல்வச்சந்திரனைக் கட்ட எப்படி சம்மதிகிறதோ?...”

கனகவடிவேலர் எதுமே பேசவில்லை. அவர் மனதில், லக்கமிக்காக இரக்கம் தோன்றியது.

“பெரிய விதானையார் கட்டாயப்படுத்தியிருப்பார்...”

“அப்படித்தான் இருக்கும்...”

லக்கமியிடம் புதிய விதாணையாரைப் பற்றிச் சொல்லவா போகிறுய், முத்தையா?...”

“சொல்லத்தான் போறண...?”

அவர் எதுவுமே பேசவில்லை. மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. பறவைகள் இரவுக்கான உறைவிடங்களை நாடி திரள்திரளாக வானத்தில் விரைந்து கொண்டிருந்தன.

சலம்பை ஆற்றைக்கடந்து அவர்கள் கரும்பாஸீப்புலவிற்குள் வந்தபோது, செல்வச்சந்திரனின் மோட்டார் சயிக்கில் இரைந்த படி செல்வது கேட்டது.

“ஜிமா, ராவைக்கு மரைவத்தல் கொண்டு வந்து தாறன்... சமைக்கிறதுக்கு வீட்டில் கிடக்குது... மயிலம்மைக்குச் சொல் ஒங்கோ...” என்று கூறிவிட்டு முத்தையா, விடைபெற்றுன.

கனகவடிவேலர் வீட்டிற்கு வந்தபோது மயிலம்மை திண்ணீய பில் திக்பிரமை பிடித்தவள் போல அமர்ந்திருந்தாள். அரிக்கள் ஸாந்தரை ஏற்றி, இறப்பில் கொழுவிவிட மறந்து போய் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவர் தலைவராசலில் ஏறியேபோது தான் அவளுக்குச் சுய நினைவு வந்ததுபோலப்பட்டது. திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றார்கள்; அவள் அழுதிருப்பது தெரிந்தது.

“என்ன மயிலம்மை...?”

அவரைக் கண்டதும் அவள் விக்கி விக்கி அழுதாள்.

“புதிய விதாணையார் இங்கு வந்தாரா?”

அவள் ‘ஆமெனத்’ தலையை அசைத்தாள்.

“தவறுக நடந்து கொண்டானு?”

“நீங்கள் எங்கை என்று கேட்டான். முத்தையாவுடன் போனதாகச் சொன்னேன். ஏதோவெல்லாம் பிதற்றினான்... என் கரத்தைப் பற்றிய போது, ஓங்கி அவன் கண்ணத்தில் அறைந்து விட்டேன்...”

அவர் எதுவும் பேசவில்லை. மயிலம்மையை ஏறிட்டுப் பார்த்தார். அவள் ஒரு காட்டுப் புஷ்பம் தான்.

“பயப்படாதே” மயிலம்மை... அவனேடு தான் கதைச்சுடன் வழிக்கு வராமல் பார்த்து விடுகிறேன்...”

“தான் இங்கேயே இருந்துவிடுகிறேன், ஜயா...”

“உனக்கு அது பாதுகாப்பென நீ நினைத்தால் இங்கேயே இருக்கலாம்...”

அவள் அடுக்களைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

பெண்களைச் சுற்றியே பிரச்சினைகள் உருவாகுவதாக அவர் என்னிக் கொண்டார். எந்தப் பிரச்சினையை எடுத்தாலும், அதன் பின்னால் ஒரு பெண் இருப்பானா?

முத்தையா மரைவத்தல் கொண்டுவந்தபோது, அவனுடன் பெரிய கமக்காரரும் கூடவே வந்தார். அந்த நேரத்தில் பெரிய கமக்காரர் மயில்வாகனத்தைக் கணகவடிவேலர் எதிர்பார்க்க வில்லை. பொதுவாக வில்வண்டிலில் வருவபர், கால் நடையாக வந்திருக்கிறார். வழக்கமாகக் காணப்படும் தோற்றத்திலும் பார்க்க சற்று அலங்காரமான தோற்றப் பொலிவோடு அவர் காணப்பட்டார்.

கணகவடிவேலர், அவரை வரவேற்றுத் திண்ணையில் இருக்கச் செய்தார். அவர் கண்கள் யாரையோ ஆவலோடு தேடின.

“மயிலம்மை, நீ இங்கேயா இருக்கிறாய்?”

அடுக்களைக்குள் இருந்த மயிலம்மையிடம் பெரிய கமக்காரர் பேசினார்.

அதிகாஸையின் இனிய மலர்ச்சியைக் குலைப்பதுபோல் சலம்பை ஆற்றின் பக்கமிருந்து யானை ஒன்றின் பிளிரல் ஓலி எழுந்தது. வாங்கு ஒன்றில் விரித்திருந்த புற்பாயில், அமைதி யாகப் படுத்திருந்த கணகவடிவேலரின் அதிகாஸை உறக்கத்தை பிளிரல் ஓலி கலைத்தது. அவர் கண்களைத் திறந்தபோது, கால மாட்டில் ஓர் உருவும் அமர்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

ஒரு கணம் இதயத்தில் பயத்துடன் கூடிய திடுக்காட்டம் பரவியது. தலைவாசலில் மெல்லிய இருள் நிறைந்திருந்ததால், அந்த உருவத்தை அவரால் சட்டென அடையாளம் காணமுயலவில்லை.

“யாரது.....” என்று சற்றுப்பலமாகவே கேட்டார்.

“டடி.....அது நான்...”

உடல் முழுவதும் அந்த வார்த்தைகளின் வாத்சல்யம் குளிர்ச்சியாகப் பரவியது. அவர் விருட்டென்று எழுந்து, அப்படியே சீராளனை இழுத்துத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டார்.

“சீராளா... மை, சன்.....”

அவர் அணைப்பில் அவன் கட்டுண்டு இருந்தான். தந்தையின் பாச அணைப்பின் தீயில் அவன் தன்னை புடமாக்குவதாக உணர்ந்தான்.

“டடி...”

அவன் புறங்கையில், சூடாக நீர்துளிகள் இரண்டு விழுந்து, தெறித்தன.

“டடி...? என்ன இது? நீங்கள் அழலாமா?...” அவன் குரல் தளைத்தது. அவனுல் எதுவுமே பேசமுடியவில்லை: “டடி...” என்று விம்மியவாறு அவர் மடியில் தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டு, அழத் தொடங்கினான். இருபத்தி மூன்று வயது இளைஞர், சிறு குழந்தையாகத் தந்தையின் மடியில் முகம் புதைத்து அழுதான். ஒருபுறம் வனமழும், மறுபுறம் பாசப்பிளைப்பும் அவனே அழுவதைன. கனகவடிவேலர், மகனின் தலையையும் முதுகையும் அண்போடு தடவிவிட்டார். வார்த்தைகளால் அவனே ஆறுதல் அடையவைக்க அனர் விரும்பவில்லை.

அவனைப் போன்ற இளைஞர்களால், பாசத்திற்காக இன்று அழுதான் முடியும்.

இரண்டு நீண்ட ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு அவனே அவர் காண்கிறார். அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பிறகு காணுமல் போன, அவனே இன்றுதான் இந்தக் காட்டுக் கிராமத்தில் காண்கிறார்.

கிழக்கு வெளுங்கத் தலைவாசலில் ஓளி பரவத் தொடங்கியது. சீரர்ளன், கண்களைத் துடைத்தபடி எழுந்து, தந்தையையப் பார்த்துக் கவலையோடு சிரித்தான்.

“எப்படி இருக்கிறோ, சீராளா?”

“எப்படியோ இருக்கிறோ, டடி! அவற்றை விடுங்கள்..... இதென்ன கோலம்? பரதேசிபோல...? வீடு, வாசல், எல்லாவற் றையும் துறந்து இந்தக் காட்டுக்கை ஏன் வந்தியள்? நீங்கள் இங்கு இருப்பதாக தோழர்கள் கூறியபோது, என்னால் நம்ப முடியவில்லை, டடி? ஏன் இங்கை வந்தியள்...?”

அவர், மகனே ஆழமாக விட்டுப் பாாத்தார்.

“அமைதியைத் தேடி வந்தன், சீராளா! எனக்கு நகரத்தின் யந்திரமயமான அவல வாழ்வும் இரைச்சலும் பிடிக்கவில்லை கிராமப்புறங்களிலாவது பழைய வாழ்க்கையின் இனிய அமைதி கிடைக்குமா என்று வந்தன்...”

“பொய், டடி. யாரை இதை நம்பச் சொல்லுறியள்? என் பிரிலை உங்களால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. எனக்குத் தெரியும், மம்மி இறந்தபோது கூட நீங்கள் அவ்வளவு கலங்க வில்லை... நாங்கள் உங்க கூடவிருந்தோம்! அக்கா கவியரணமாகிக் கண்டாவிற்கும், அண்ணு கவியாணமாகி ஸண்டனுக்குப் போன தும், நானும் நீங்களும் இருந்தோம்.

“உங்களின் தனிமையை, பிள்ளைகளின் பிரிவை, மம்மியின் இறப்பை - உங்களுடன் கூடவே நானிருந்ததால் மறந்திருந்தீர்கள் டடி... உங்கள் டயறிகளை நான் படித்திருக்கிறேன். நீங்கள் எங்கள் மீது எவ்வளவு பாசத்தை வைத்திருக்கிறியள் என்பதை உணர்திருக்கிறேன்... ‘யோகம், நீ இறந்து விட்டதை நான் நம்பமாட்டேன். எம் குழந்தைகள் என்னுடன் இருக்கும் வரை நீ என்னுடன் தான் இருப்பாய் என்று ஒருபக்கத்தில் எழுதியிருந்தீர்கள்! என்னை வண்டனுக்கோ, கண்டாவிற்கோ அனுப்ப எவ்வளவு முயன்றிர்கள். நான் ஏன் மறுத்தேன்? உங்களை இங்கு தனிய விட்டுவிட்டு, அனதை போல விட்டுவிட்டுப் போகவிரும் பாமல் தான், டடி. ஆனா, ஆனா..... இப்ப உங்களை இந்தக்கோ வத்தில் ....” அவன் மீண்டும் கலங்கத் தொடங்கினான்.

கனகவடிவேலர் எதுவும் பேசவில்லை, சீராளனின் தோளில் அங்புடன் கரம்பதித்தார்.

“நான் சந்தோசமாகவே இருக்கிறேன். இந்தக் கிராத்தின் சூழல் எனக்கு நிம்மதியைத் தருகிறது. காடும், நதியும், பறவைகளும் மிருகங்களும் கிராம மனிதரும் எனக்கு நிம்மதியைத் தருகின்றனர்....”

வெளியே ஓளி பரவியது. அவன், வெளியே பார்வையைப் படரவிட்டான்.

“நீ எப்ப வந்தாய், சீராளா?...”

“நீங்கள் விழிப்பதற்குச் சற்று முன்னர் தான்...”

“இங்கல்... இந்தக் கிராமத்திற்கு”

அவன் மொன்மாக இருந்தான். பறவைகளின் ஆரவாராலீ பகவின் கடமைகளை நினைவுட்டியது.

“டடி... ஒன்று சொல்கிறேன்... செய்வீர்களா?...”

அவர் சரியென்றத்தலையை அசைத்தார்.

நீங்கள் அண்ணரிடம் வண்டனுக்கோ, அக்காவிடம் கண்டாவிற்கோ சென்றுவிடுங்கள்...”

அவர் சிலகணங்கள் பேசாதிருந்தார்.

“யாழிப்பாணத்தின் நவீனவாழ்வை வெறுத்து கிராமத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். என்னைப்போய் வண்டனுக்குப் போகச் சொல்கிறேய? அங்கு போனால் எனக்குத் தலை வெடித்துவிடும்...”

“சும்மா... காரணம் சொல்லாதீங்கள், டடி’ எனக்காகவாவது வண்டனுக்குப் போங்கள்...”

கனகவடிவேலர் அவனைத் தீர்க்கமாகப்பார்த்தார். பின்

“அப்படியென்றால், நீயும் கூடவருகிறா சீராளா?...?”

அவன் விருட்டென வாங்கைவிட்டு, எழுந்து நின்றன.

“அது முடியாது... அப்படி ஒட முடியாது, டடி.”

அடுக்களையைத் திறந்துகொண்டு, அப்போதுதான் மயிலம்மை வெளியில் வந்தாள். தலைவாசலில் கனகவடிவேலரும் இன்னென்று வரும் பேசிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவன் வியப்படைய விசை. எதுவும் பேசாமல் வெளியே நடந்தான்.

சீராளன், மயிலமையை ஒருக்கணம் ஏறிட்டுப் பார்த்தான். பின்னர் தந்தையைப் பாரித்தான். அவன் பார்வையில் ஒரு மாறுதல் தெண்படுவதாக அவர் உணர்ந்தார்.

“அது மயிலம்மை... சமையல்காரி ”

“டடி - என்னை மறந்திடுங்க... நீங்க அண்ணரிடம் போயிடுங்க...”

அவர் விரக்தியாகச் சிரித்தார்.

சலம்பைஆற்றின் பக்கமிருந்து, ஒரு விகித்திரமான பறவையின் குரல் ஓலித்தது. அக்குரலை சீராளன், செவிபடுத்துக்கேட்டான்.

“நான் வாறன், டடி...”

“ஓருநாளாவது என்னுடன் இருந்துவிட்டுப் போவன் சீராளா...?”

அவன் தயங்கி நின்று, அனபோடு தகப்பனைப் பார்த்தான்.

“வாறன், டடி...” வாசலைநோக்கிச் சென்றவன். தயங்கின்று அவரைப்பார்த்தான் “டடி... மம்மியின் இடத்தை எவ்வுக்கும் விடாதீர்கள். அதை என்னால் தாங்கமுடியாது...”

அவர் வேகமாக வாங்கைவிட்டு எழுந்து திகைப்புடன் நின்றார். சிலநிமிடக்கழிவில் அவர் உதடுகளில் துயரத்தின் கீற்கனாக முறுவல் படர்ந்தது. மீண்டும் வாங்கில் அமராது, திண்ணையில் இருக்க நாடியபோது, முத்தையா பரபரப்புடன் வேகமாக வந்தான்.

“ஐயா, இப்ப இங்க வந்திட்டுப்போறது யார்...?” வந்ததும் வராததுமாக முத்தையா கேட்டான். அவர் ஏதோ நினைவில், அவன் யாரெனக்குற எண்ணீயவர், உதடுகளைக் கடித்துக் கொண்டார்.

“ஏன், முத்தையா...?”

“இந்தப் பொடியன்தான் நான் சொன்ன பொடிய...?

“எனக்கு விளங்கவில்லை, எந்தப் பொடியன்?..”

“பெரிய விதானையாரின் மகள் லக்குமியுடன் பேசிற பொடி! அந்தப்பொடிய ஏன் இங்கை வந்தவன்...?”

கனகவடிவேலர் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தார். இதயம் 'கடவுளே' என ஏங்கியது.

“நீ சொல்வது மெய்தானு, முத்தையா?”

“சிவசத்தியமாக இந்தப் பொடியன்தான்...”

அவர் இதயம் ஒருகணம் வேகமாகத் துடித்தது. இதற்கு விளக்கம் எப்படிக்கூறுவது? விதி என்பது இதைத்தானே? நிபதி என்பது இதைத்தானே? எங்கோ பிறந்து வளர்ந்த சீராளனை இங்கே கொண்டுவந்து, அதுவும் அவர் கண்முன், முன்பின் தெரியாத ஒரு கிராமத்துப் பெண்ணுடன் இணைத்து நிறுத்தியிருக்கிறதே?

இருவருக்காகவும் அவர் இதயம் கலங்கி அழுத்து. பாவும். அந்தப்பெண். சீராளன் யார் என்பதைப் புரிந்துதான், காட்சிக் கிருளா? சீராளா, நீ விரும்பிய பெண்ணை உனக்குக் கட்டி வைத்து நீ மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதைக்காண நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை?

அவரால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. வாய்முடி மௌனியாகி அப்படியே திண்ணையின் அமர்ந்து விட்டார்.

“அந்தப் பொடியனை உங்களுக்குத் தெரியுமா, ஐயா?” என்று முத்தையா கேட்டான்.”

இதற்கு என்ன பதிலை அவர் கூறமுடியும்!

“தெரியாது...” என்றார், இதயம் பெருங்குறலில் அழு, அவர் வாய் மனதறிந்து பொய்யுரைத்தது.

‘ஏன் பொய்கூறவேண்டும்?’ மனச்சாட்சி அவரை ஒங்கி அறைந்தது.

“புதிய விதானையாருக்கும் லக்ஸமிக்கும் பேசிய சம்பந்தம் குழம்பிவிட்டது, ஐயா. பெரியவிதானையாருக்குச் செல்வச்சந்திர ஜைப்பற்றிய விலையங்கள் எல்லாம் தெரிஞ்சு. போக்குது பொடிச் சியும் தீர்மானமாக மறுத்துவிட்டது என்று கேள்வி... புதுவிதானைக்கு உங்களில் சரியான கோபம்...”

அவர் முத்தையாவைத் தலைநிமிர்த்திப் பார்த்தார். அவன் தொடர்ந்தான். “நீங்கள்தான், பெரியவிதானையாருக்கு ஏதோ சொல்லியிருக்க வேணுமாம்! இங்க பெரியவிதானையார் வந்திட போன பிறகுதானும், கவியாண்தைக் குழப்பியவராகும்... என்று ஏசினான்...”

அவர் எதுவும் பேசவிரும்பவில்லை அவரைப் பொறுத்தவரையில், கிராமத்தின் ஆத்மா அழியத் தொடங்குவதாகப்பட்டது

அதற்குச் சாட்சியமாக, இருந்தாத்போல, பின்னொயார் கோவில் பக்கமிருந்து ‘லவுட்ஸ்பீக்கர்’ ஒன்று முதலாகப் பெருங்குரவில் பாடத்தொடங்கியது. முதற்பாடலே, ‘ராத்திரிநேரம்... அம் மீண்டும்... அம்மீண்டும்...’ என்று அமைந்தது. அவர் செவிகளில் இயற்கையின் குரல்கள் அதிந்து போக, சூழலை மாசுபடவைக் கும் குரல்கள் நாராசமாக இறங்கின.

‘எங்கட கிராமத்துக்கு இன்றைக்கு ஒருவிதமாக விடிவு வந்திருக்கிறது, ஐயா...’ என்றுள் முத்தையா! ‘முதன் முதலாக எங்கட கிராமத்துக்கு பஸ் வரப்போகுது. ஆரம்பித்து வைக்க பெரியாக்கள் எல்லாம் வருகினம். அதோடு, வாசிகசாலையும் ஒன்று திறக்கினம்.’

கனகவடிவேலர், முத்தையாவை இரக்கத்தோடு பார்த்தார்;

‘எங்கட கிராமம் இனி முன் ணேறவிடும். பெரிய கமக்காரரின்ர முத்தமகன் ஒருவான் ஒன்றும் வாங்கியிருக்கிறாம் இன் ஞெரு புதினம், சினிமாப்படம் காட்டுற பெட்டியொன்றும் வாங்யிருக்கிறாம்... இனி ஒவ்வொருநாளும் படம் பார்க்கலாம்.’ முத்தையாவின் வர்த்ததைகளில் புதிய மாறுதல்களை வரவேற்கும் ஆர்வ மசிழ்வு நிறைந்திருப்பதை இவர் அவதானித்தார். ஒரு ஞூந்தையின் குதாகலம் அவனில் தெரிந்தது.

அறுகுவெளிக்கிராமத்தின் ஆத்மா நவீனத்துவத்தின் வருகையால் சீரழியத்தொடங்கிவிட்ட செய்தியை அவன் புரிந்து கொள்ளாமாட்டான். மாற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதவைதாம்.

இவ்வளவு விரைவாக இந்தக்கிராமத்தை நவீனத்துவம் ஆக்கிரமிக்குமென அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை. வயலும் காடும் நதியும் வேலையும் தந்த அமைதியையும், இயற்கை ஆழகையும் நவீனத்துவத்தின் புகைக்கும் வாகனங்களும் சப்தமெழுப்பும் சர்தனங்களும் தரப்போவதில்லை.

இயற்கையின் எழிலும், இயற்கையின் ஞூந்தைகளும் இந்தக் கிராமத்திலிருந்து படிப்படியாக வெளியேறப்போகின்றன, அதிகாலையிலிருந்து, குரல் எழுப்பும் ஒலிபெருக்கியின் அவலைவி கரும்பாலைப்புலவில் அதிகாலையில் கூடும் பறவைகளைப் பதறவைத்துள்ளது.

அதிகாலையில், உயர்ந்த பாலைமரக்கொப்பரில் வந்து அமர்ந்து புலவிற்குள் ஊரும் உயிர்உணவுகளை அவதானித்து கொள்ளி வானில் எழும் மயில்கள். இன்று மரக்கிளையில் அமர்ந்த கையோடு ஒலிபெருக்கியின் சப்தத்தால் அமைதியிழந்து வடபுற ஏக்கத்தோடு பறந்து போயின.

கனகவடிவேலர் ஆற்றை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். சலம்பை ஆற்றின் கரையில் சற்று நேரம் தரித்து நின்றார். ஆற்றில் மயிலம்மை குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவிழ்ந்தது தொங்கிய கூந்தல், இடைக்குக் கீழ் தாழ்ந்து கிடந்தது. குறுக்குக்கட்டு டன் அவள் நின்றிருந்த கோலம், இயற்கையின் அழகிற்குத் திரையிட்ட மாதிரி இருந்தது.

“மயிலம்மை...” என்று மெதுவாக அழைத்தார். அவள் திரும்பி அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

“ஐயா...”

“நான் இந்த ஊரைவிட்டுப் போகப் போகிறேன்...” அவள் துடித்துப் போய் அவரைப் பார்த்தாள். அழுது விடுவாள் போல விழிகள் கலங்கின.

“நானும் உங்களுடன் வருகிறேன், ஐயா... எனக்கு இங்கு யாருமில்லை...”

அவர் ஒரு கணம் சில்லிட்டு நின்றார்.

ஒரு கணத்தான்.

“அது சாத்தியமில்லை, மயிலம்மை. நேற்று நீ கேட்டிருந்தால் ஒப்புக் கொண்டிருப்பேனே தெரியாது...”

அவள் ஆற்றின் நடுவில் அப்படியே நிலைகுத்திப் போய் நின்றி குந்தாள். அவள் முகம் வாடிச் சோர்ந்தது. எதுவும் பேசமுடிய வில்லை. விழிகள் நீரைச் சொரிந்தன.

அவளைப் பார்க்கும் துணிச்சல் அவருக்கு இல்லை. பாவம் பரிதாபத்துக்குரிய பெண்.

அனுதை.

அவளுக்காக அவர் இதயம் கலங்கியது. ‘பணத்தால் கண்ட மின்றி வாழ்வதற்கு அவளுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யவே வேண்டும்’ என எண்ணிக் கொண்டார்.

அவர் ஆற்றில் இறங்கி, முகம் கழுவிக்கொண்டார். பின்னர் வீதியிலேறி ஒடக்கரை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். கிழக்கில் குரியன் எழுந்து கொண்டிருந்தான். மணலாற்றை நெருங்கிய போது, மோட்டார் சயிக்கிலில் செல்வச்சந்திரன் வேகமாக வருவது தெரிந்தது. அவன் அவர் அருகில் மோட்டார் சயிக்கிலை நிற்பாட்டினான்.

“கேர்... நீங்கள் இப்படி அள்ளிவைத்திருக்கக்கூடாது...”

அவர், அவளை ஆழமாக ஏறிட்டுப்பார்த்தார்.

“நீர் என்ன கதைக்கிறீர்...?”

“பெரியவிதாண்யாரிடம் என்னைப்பற்றிக் கூறி, கலியானத்தை நிற்பாட்டி விட்டியன்... நான் செல்லம்மாவை வைத் திருந்தால் என்ன, சேர்? நீங்கள் இந்த வயதில் மயிலம்மையை வைத்திருக்கவில்லையா? நாங்க கேக்கிழேமா...?”

அவர் இதயத்தின் ஒரு மூலையை அவன் வார்த்தைகள் தாக்கின. சீராளன் வெகுபண்பாகக் கேட்டதையும் அன்பாக எச்சரித்ததையும், செல்வச்சந்திரன் வெளிப்படையாக அநாகரிகமாகக் கேட்கிறோன்.

“நான் உன் கலியானம்பற்றி எவருடனும் பேசவில்லை என்று நான் சொன்னாலும் நீ நஞ்பப்போவதில்லை... என்னைப்பற்றி நீ கூறுவது பொய் என்றாலும் நீ ஏற்கப்போவதில்லை. அதனால் உன் ஞேடு கதைக்க நான் தயாராகவில்லை...”

அவர் அவ்விடத்தை விட்டு நடக்கத் தொடங்கினார். செல்வச்சந்திரன் அடங்கா ஆத்திரத்துடன், மோட்டார் சயிக்கிலைச் செலுத்திக் கொண்டு சென்றான்.

அவர் சற்று நேரம் மணலாற்றில் நின்றிருந்தார்; மயிலம் மையின் பரிதாபக்கோலம் மனக்கணகளில் எழுந்தது.

“என்னையும் உங்களுடன் கூட்டிக்கொண்டு போங்கள் ஜீயா...” என்று அவன் அவரிடம் யோசித்தாள். அவன் நின்ற கோலம்... கலங்கிய வீழிகள்... உலகம் என்ன சொல்லும்? சமூகம் எதை த்தாள் சொல்லாது.

மனதில் பச்சாதாபமும் அதைமீறி சிறியதொரு சலனமும் எழுந்தது.

கரும்பாலைப்புலவை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். தூரத் தில் வரும்போதே, கரும்பாலைப் புலவின் மூலையில், செல்வச்சந்திரனின் மேர்ட்டார் சயிக்கில் நிற்பது தெரிந்தது.

மனதில் இனந்தெரியாத கலக்கம்.

ஆற்றின் மயிலம்மை குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். செல்வச்சந்திரன் எதற்குந் துணிந்தவன். வேகமாக நடந்து வந்தார். சலம்பை ஆற்றின் கரையோரமாகக் குளிக்குமிடத்திற்கு விரைந்து வந்தார்.

எவரையும் காணேம்

அவலக்குரல் ஏதாவது கேட்கிறதா என்றும் அவதானித்தார்; எதுவுமில்லை.

சற்று நேரக்கழிவில், ஆற்றின் எதிர்க்கரையில் செல்வச்சுற திரன் தெரிந்தான். அவன் ஆற்றில் இறங்கி இக்கரைக்கு வாதான்.

அவரைக் கண்டதும் திடுக்கிட்டு நின்றவன், மறுகணம் ஏன் அச் சிரிப்புடன் விரைந்து சென்றான்.

அவர் செய்வதறியாது நின்றிருந்தார்.

எதிர்க்கரையில், மயிலம்மை ஆற்றில் இறங்கி வருவது தெரிந்தது. அவன் ஆற்றில் முழுகி, உடலிலிருந்த மண்ணைக் கழுவிக் காண்டாள். கரையேறியபோது, எதிரில் கனகவடிவேலர் நிறப்பதைக் கண்டதும், அவன் விழிகள் அவரை ஏறிட்டுப் பார்க்கத் துணிச்சலின்றி சேர்ந்தன.

“எனக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை, ஜீயா”

“மயிலம்மை?...”

“என்னைக் கூட்டிச் செல்ல உங்களுக்குத் துணிச்சலில்லை.... இந்த உலகத்தை விட்டுப்போக எனக்கும் துணிச்சலில்லை.....”

அவன் வேகமாகக் கரையேறி, கரும்பாலைப் புலவிற்குள் புகுந்து கொண்டாள். அவர் அப்படியே ஆற்றங்கரைப் பாறையில் அமர்ந்துகொண்டு சலசலத்தோடும் ஆற்றுநீரை வெறித்தன் பார்த்தார். நடந்து முடிந்தவற்றை ஜீரணிப்பது சிரமபாகவிருப்பது.

இந்த உலகத்தின் புறத்தோற் றத்தில் மாறுதல்கள் விரைவாக ஏற்படுகின்றன: ஆனால், ஒரு விடயத்தில் மட்டும் உலகம் பழைய உலகமாகத்தான் இருக்கிறது

ஏமாற்றம் மனதில் பரவுவதுபோல ஒரு உணர்வு.

அந்த உணர்வு வெகுநேரம் நீடித்தது.

அறுகுவெளிக்கிராமத்தின் வயல்வெளியைக் கடந்து, காட்டுப் பாதையில் ஏறியபோதும் அந்த உணர்வு இருந்தது. வயல்வெளியில் நடந்தபோது, எதிரில் முத்தையா ஓடிவந்தான்.

“ஜீயா... போறியனா...?”

“ஓம்... முத்தையா...”

“எங்கூ...?”

“அமைதியையும் மனிதரையும் தேடி...”

அவரை அவன் வியப்புடன் பார்த்தான், ஆறுமாதங்களுக்கு முன் அவரை அவன் சந்தித்தபோது, இருந்த அதே கோலம் அவரை அவனுல் தடுக்கமுடியவில்லை. அவர் வழங்கிய பணத்தை நன்றியுடன் பெற்றுக்கொண்டான்

அவர் வந்தபோது மேடும் பள்ளமுமாகக் கிடந்த வீதி, இற வில் போடப்பட்டுச் சீராகத் தெரிந்தது. அவர் அந்த வீதியில் நடந்துகொண்டே, இருபக்கமும் அடர்ந்து கிடக்கும் காட்டுமரங்களைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்தார்.

இவை இன்னமும் எவ்வளவு காலத்திற்கு மனிதனின் கை படாமல் இருக்கப்போகின்றன?

தூரத்தில் பஸ்துனரின் இயந்திர இரைச்சல் கேட்டது. புழு தியைக் கிளப்பியபடி பஸ், அறுகுவெளிக்கிராமத்திற்குள் பிரவே சிக்க அட்டகாசமாக வந்துகொண்டிருந்தது.

அவர் ஒதுங்கி வழிவிட்டார்.

பஸ் கண்ணிவிருந்து மறையுப்பவரை ஏனோ, அதனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

மீண்டும் பாதையில் நடந்த, ஒரு திருப்பத்தில் திரும்பிய போது, எதிரில்—

கவசவாகனம் ஒன்றும் அதனைத்தொடர்ந்து ஏழு எட்டு டிறக்குகளும் விரைந்து வருவது தெரிந்தது. அவர் பாதையை விட்டுக் கீழே இறங்கி நிற்க, அவை அறுகுவெளிக்கிராமத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றன, மனம் கண்டத்து.

அவர்றின் இரைச்சலால், காட்டுமரங்களில் இருந்த பறவைகள் வானத்தில் சிறகடித்தபடி எழுந்தன.

அவை பறப்பது அவலட்சணமாக அவருக்குத் தெரிந்தது. கால்கள் நடக்கத்தொடங்கின.

முடிந்தது

***
நம்பிக்கை! நாணயம்! உத்தரவாதம்
நம்பி நாடுகள்.

ஐடியல் ஏஜன்சி

- * இல்லத்தரசிகளே
- * மீனியல் கற்கும் மாணவிகளே
- * பேங்கரி உரிமையாளர்களே
- * கிறிம் கவுஸ் உரிமையாளர்களே
- * பழரச தயாரிப்பாளர்களே

உங்களுக்குத் தேவையான சகல பொருட்களையும் மொத்த
மாகவும் சில்லறையாகவும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

IDEAL AGENCY

ESSENCE CANAL

267 B Post House Road. Jaffna

T' Phone: 23648

HONDA

புது மொடல்கள்

C- 70 - 15,500/-

C- 90 - 16,500/-

லக்கேஜ் கரியர் - 900/-

கன்ரபியா லிமிட்

21, பிரதான விதி,

போன்: 24201

யாழ்ப்பாணம்

தினம் முனிபோ அறிவுப்

உடாரி

பேஸ்ட் டி 5

பரிசு ரூ. 250

மறுபக்கத்திலுள்ள கேள்விகளுக்கான குறிப்புக்களை கூர்ந்து கவனியுங்கள். பின்னர் உங்கள் அறிவுக்கூர்மையை பயன்படுத்தி சரியான விடையைக் கண்டு பிடியுங்கள். வேண்டப்படாத சொல்லின் மீது X குறியிடுங்கள். பின்னர் இப்பகுதியை கத்தரித்து அனுப்புங்கள்.

முடிவு திகதி: 25 - 2 - 85

அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

தினம் முனிபோ அறிவுப்போட்டி
ரஜனி
223, சிவன்பண்ணை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

முழுவதும் சரியான விடை எழுதியவர்களில் அதிர்ஷ்டசாலி ஒருவருக்கு பரிசு வழங்கப்படும். ஆசிரியரின் முடிவே இறுதியானது

அறிவுப்போட்டி - 3

ரியான விடை; அல்லி, ராணி, கிரீடம், அண்ணி, மீன், மரம், சேலை, நெருப்பு, காடு, மன்மதன்.

பரிசுபெறும் அதிர்ஷ்டசாலி;- கெல்வி. கீதா சண்முகம்
19, சித்தாத்த பாத்
கிருலப்பாளை
கொழும்பு - 5

யூனிபோ UNIFO அறிவுப் போட்டி 5

- (1) திருமணம் முடிவு செய்ய எது தேவைப்படுகிறது? ..... நகை/ தொகை
- (2) பாருக்கு பயம் அதிகம்? ..... பெண்கள்/ குழந்தைகள்
- (3) கையில் அணிந்துகொள்வது எது? ...கடிசாரம்/ கங்கணம்.
- (4) வீரர் கையில் இருப்பது எது? ...வேல்/ வாள்
- (5) காற்றில் கலந்து இருப்பது எது?...தூசி/ கிருமிகள்
- (6) நோயாளிகளுக்கு எது தேவை என்பார்கள்?...மருந்து/ ஒய்வு
- (7) ஆற்றின் மீது கட்டப்படுவது எது? .....அணை/ பாலம்
- (8) உயர்ந்த பெண்ணறு சொல்லுவார்கள்?...பத்தினி/ பத்மனி
- (9) எதற்கு மரம் ஏறத் தெரியும்? .....குரங்கு/ சிறுத்தை
- (10) ஆண்கள் எதுபற்றி கவலைப்படுவது இல்லை?...உடை/ நடை

பெயர்.....

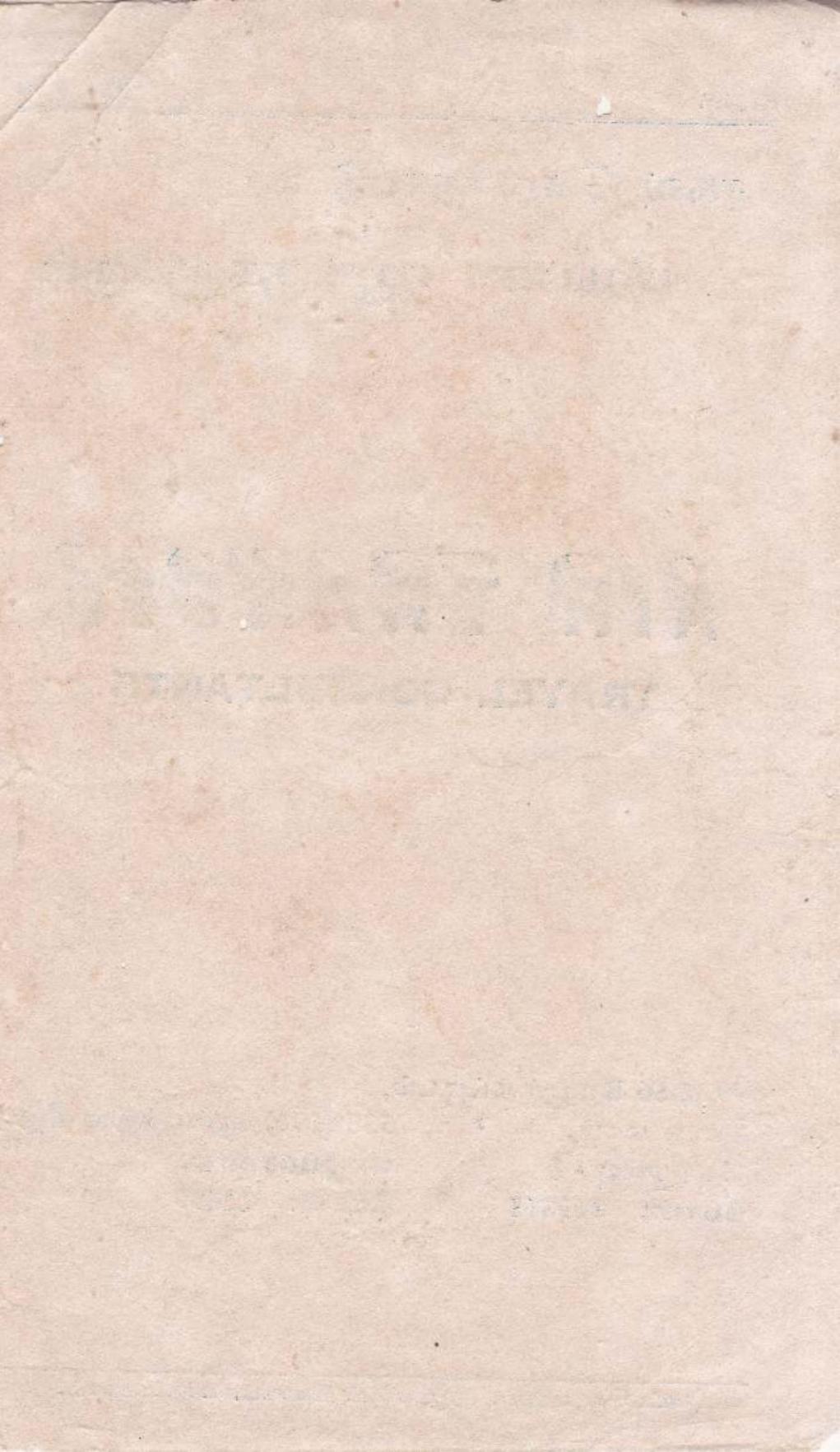
முகவரி.....

கையொப்பம்

பரிசு வழங்குகிறார்கள்!

மாதாமாதம் “ரஜனி” வாசகர்கள் மத்தியில் நடாத்தப்படும் இந்த அறிவுப்போட்டிக்குரிய பரிசினை வழங்குகிறார்கள்.

இலக்கிய குடும்பங்கள் ஸ்தாபனம்

சகல வெளிநாட்டு

பிரயாண ஒழுங்குகளுக்கும்

AIR TRANSIT
TRAVEL CONSULTANTS

99, 2/56 B கபூர் கட்டிடம்,
2-வது மாடி,
கொழுங்பு - 1
போன்: 549365

538 (290) ஆஸ்பத்திரி வீதி.
யாழ்ப்பாணம்.
போன்: 22689